

BAŽNYČIOS
PAĖMIMAS

Pamokų užrašai
Pastorius Richard Jordan
(Grace School of the Bible, Chicago)

Vertė Darius Kundrotas
Paruošė Agnė Kundrotienė

Pamokose naudojamos citatos iš
KJV Biblijos

2010
Čikaga

Mes kaip krikščionys turime viltį,
kad vieną dieną Viešpats ateis mūsų pasiimti.
Šia viltimi mes gyvename, tai – mūsų lūkestis.
Tačiau retas krikščionis žino, kaip tai įvyks.
Vieni tai supranta vienaip, kiti – kitaip.
Rodos, ne taip jau svarbu žinoti tas detales, juk bet
koku atveju Viešpats mumis pasirūpins.
Tačiau Dievas nori, kad mes tai žinotume – jei tai
nebūtų svarbu, Dievas nebūtų atskleidęs
Biblijoje tiesos apie mūsų
Paėmimą.

TURINYS

Kodėl mums tai svarbu?	7
Mūsų paėmimas – paslaptis	9
Skirtumai tarp mūsų Paėmimo ir antrojo Kristaus atėjimo į žemę ...	12
<i>Vienas paimtas, kitas paliktas</i>	12
<i>Paėmimo ir Kristaus atėjimo ženklai</i>	14
<i>Dešimt mergelių</i>	14
<i>Mano Tėvo namuose yra daug buveinių</i>	15
Ką turime žinoti mes	17
Mes išgelbėti iš ateinančios rūstybės	18
Suspaudimo laikų evangelija	19
Ateikite mano Tėvo palaimintieji paveldėti karalystės... ..	21
Šiandien: Malonė jums ir Ramybė nuo Dievo Tėvo	22
Kristaus kūno Paėmimo metas	25
Mūsų viltis	26
Mūsų Paėmimo detalės	28
Žvilgsnis į dangaus vietas	34
Dangaus vietos ir mes	40

Kodėl mums tai svarbu?

Laiške tesaloniečiams Paulius kreipiasi į Kristaus kūno bažnyčią: „...nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys apie užmigusiųsiuosius, kad neliūdėtumėte, kaip kiti, kurie neturi vilties. Nes jei tikime, kad Jėzus mirė ir prisikėlė, tai ir tuos, kurie miega Jėzuje, Dievas atves su juo. Nes tai jums sakome Viešpaties žodžiu, kad mes, gyvieji, pasilikusieji Viešpaties atėjimui, nepralengsime užmigusiųjų. Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu, ir mirusieji Kristuje prisikels pirmi; tuomet mes, gyvieji, pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti į debesį susitikti su Viešpačiu ore, ir taip mes visada būsime su Viešpačiu. Todėl guoskite vienas kitą šiais žodžiais“ (1 Tes 4, 13-18).

Paulius nori, kad mes nebūtume „nežinantys broliai“, ir kad nebūtume, kaip neišgelbėti žmonės, „neturintys vilties“.

Šiandieninės bažnyčios istorijoje yra prarasti trys svarbūs dalykai. Pirmas jų yra tas, kad dauguma neatpažįsta Pauliaus išskirtinės apaštalytės bei jo skelbiamos „paslapties“ (Rom 16, 25-26), kurios niekas anksčiau neskelbė, nes Dievas to niekam nebuvo apreiškęs. Nemažai tikinčiųjų nepripažįsta mums siūsto pagonių apaštalo Pauliaus, vienintelio skelbusio naują evangeliją apie Kristaus kūną – bažnyčią, vienintelio, surašiusio šiai bažnyčiai skirtą žinią.

Antras dalykas yra tas, jog, atmetus Pauliaus skelbiamą išskirtinę žinią, Izraelio tauta nebeatskiriama nuo Kristaus kūno. Izraeliui skirta žinia yra bandoma pritaikyti Kristaus kūnui.

To pasekoje prarandamas trečias dalykas – žmogaus išteisėjimas tikėjimu, per Dievo malonę. Todėl kai kur skelbiama, kad neužtenka vien tikėti Kristaus atliktu darbu ant kryžiaus, reikia dar daryti ir tam tikrus darbus. Išgelbėjimas tampa nebe Dievo dovana, bet žmogaus darbų nuopelnas.

Kalbant apie Paėmimą, tuomet, kai yra atmetama Pauliaus apaštalytė ir išskirtinė žinia, prarandamas dar vienas labai svarbus dalykas: pasidaro nebeaišku, kada mes būsime paimti – ar prieš Suspaudimą, ar per Suspaudimą, ar po jo. Šiose pamokose siekiama išsiaiškinti, kada bus Kristaus kūno – bažnyčios Paėmimas, atskleistas apaštalo Pauliaus laiškuose.

Jei tai nebūtū svarbu, Dievas to nebūtū daveš užrašyti Rašte. Mums tai reikalinga žinoti, nes apaštalas Paulius rašo apie mus, Kristaus kūną, apie tai, kaip Dievas formuoja, stato Kristaus kūną, kokia mūsų veikla čia, žemėje, kokiam tikslui Dievas ateityje naudos Kristaus kūną ir kaip mes būsime paimti į dangų, kad išpildytume amžiną Dievo tikslą danguje. Todėl Paulius keliuose savo laiškuose, tame tarpe ir Laiške tesalonikiečiams, rašo, kad mes „nebūtume nežinantys“. Dievas nenori, kad mes nežinotume to, ką Jis mums nori perduoti per Pauliaus surašytus laiškus apie mūsų pašaukimą, tarnystę, paskirtį, mūsų Paėmimą ir kitus mums skirtus svarbius dalykus. Mums netinka būti nežinančiais, neišmanančiais, nes mums viskas surašyta Biblijoje.

Vienintelis raktas, kuris gali mums atverti pažinimo skrynią apie mūsų Paėmimą, kada mes būsime paimti, tai Pauliaus skelbiamos žinios pripažinimas. Kristus mums siuntė apaštalą Paulių, kuris mums sako: „Aš kalbu jums, pagony, aš esu jūsų apaštalas“ (Rom 11, 13). „Aš dabar džiaugiuosi savo kentėjimuose dėl jūsų ir savo kūne papildau tai, ko dar trūksta Kristaus vargams dėl jo kūno, kuris yra bažnyčia, kurios tarnautoju aš tapau pagal Dievo paskirstymą, kuris man yra duotas dėl jūsų, kad išpildyčiau Dievo žodį; tą paslaptį, kuri buvo paslėpta nuo amžių ir kartu...“ (Kol 1, 24-26). Apaštalų darbų 9 skyriuje Kristus išgelbėjo Paulių ir jam apreiškė anksčiau neskelbtą žinią – paslaptį, kuri skirta Kristaus kūnui. Pauliui buvo apreikšta tai, kas anksčiau niekur nebuvo skelbta. Todėl niekur kitur apie Kristaus kūną nerasime parašyta. Jei mes norime kažką sužinoti apie Kristaus kūną, mums reikia to ieškoti Pauliaus surašytuose laiškuose. Kadangi, kaip rašoma, visa tai buvo laikoma paslapyje, tai ir apie mūsų Paėmimą mes nerasime parašyta niekur kitur, kaip tik Pauliaus laiškuose.

Mūsų Paėmimas – paslaptis

„Bet nenoriu, broliai, kad jūs būtumėte nežinantys apie užmigusių. [...] Nes tai jums sakome Viešpaties žodžiu...“ – Mūsų Paėmimas aprašomas „Viešpaties žodžiu“. Viešpats Jėzus Kristus apaštalui Pauliui apreiškė informaciją apie mūsų Paėmimą.

Paulius rašo korintiečiams: „Jei kuris mano esąs pranašas ar dvasinis, tas tepripažįsta, kad tai, ką jums rašau, yra Viešpaties įsakymai“ (1 Kor 14, 37). Visa tai, ką Paulius rašo savo laiškuose, tai yra Viešpaties Jėzaus Kristaus įsakymai, tai, ką jam apreiškė Viešpats, kad jis tai surašytų Kristaus kūnui, bažnyčiai.

„Dėl šios priežasties aš, Paulius, Jėzaus Kristaus kalinys dėl jūsų, pagonių, jeigu esate girdėję apie Dievo malonės paskirstymą, man duotą dėl jūsų, kaip apreiškimu jis man atskleidė paslaptį (kaip aš anksčiau parašiau keletu žodžių, iš kurių, kai skaitote, galite suprasti mano pažinimą Kristaus paslapties), kuri kitais amžiais nebuvo atskleista žmonių sūnums, [...] nuo pasaulio pradžios buvo paslėpta Dieve, [...] dabar atskleista jo šventiems apaštalams ir pranašams per Dvasią...“ (Ef 3, 1-5. 9).

Maža tikinčiųjų, kurie susimąsto, kad žinia, surašyta Pauliaus laiškuose, prieš Pauliaus išgelbėjimą (Apd 9 sk.) dar buvo paslaptis, „buvo paslėpta Dieve“. Ar niekada nepagalvojote, kad buvo tokia diena, kai niekas nežinojo to, kas surašyta Pauliaus laiškuose? Vienas Paulius tai težinojo, jis pirmasis gavo iš Kristaus šią anksčiau slėptą informaciją. Ar galite įsivaizduoti, ką reiškia, kai tu vienintelis visoje planetoje žinai Dievo atskleistą žinią?

Tačiau ta paslaptis jau nebebuvo paslaptis, kai ją sužinojo Paulius, o paskui ir kiti žmonės, kuriems jis skelbė. Dievas įsakė Pauliui, kad jis ją paskelbtų mums – pagonims, nes dėl mūsų ši paslaptis, kuri vadinama malonės paskirstymu, buvo apreikšta Pauliui. Todėl mūsų pareiga priimti mums skirtą paslaptį, mums skirtą Dievo malonės paskirstymą.

„Štai aš išdėstau jums paslaptį: mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti; akimirksniu, vienu akies mirksniu, per paskutinįjį trimitavimą, nes trimitas nuskambės, ir mirusieji bus prikelti negendantys, ir mes būsime pakeisti...“ (1 Kor 15, 51-52).

Pastebėjime: Paulius mums „išdėsto paslaptį“. Tai – ta pati, jau minėta paslaptis, kuri anksčiau nebuvo niekur skelbiama, nes Dievas tuo metu tai laikė paslapyje. Tik Apaštalų darbų 9 skyriuje Kristus, išgelbėjęs Paulių, pradėjo jam atskleisti tą anksčiau neskelbtą paslaptį.

Pažiūrėkime, kokią čia paslaptį mums išdėsto Paulius: „Mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti; akimirksniu, vienu akies mirksniu, per paskutinįjį trimitavimą, nes trimitas nuskambės, ir mirusieji bus prikelti negendantys, ir mes būsime pakeisti...“ Tai – mūsų Paėmimas! Ką tai reiškia? Tai reiškia, kad mūsų Paėmimas buvo paslaptis – apie mūsų Paėmimą nėra rašoma nei Senajame testamente, nei Mato-Jono ar Apaštalų darbų knygoje, nei laiškuose, esančiuose po Pauliaus laišku, pradedant Laišku hebrajams iki Apreiškimo Jonui. Apie tai rašoma išskirtinai tik Pauliaus laiškuose. Kodėl? Todėl, kad tik Pauliui buvo atskleista toji paslaptis, niekam kitam. Tik Paulius rašo apie tą paslaptį, susijusią ir su mūsų paėmimu į dangų.

Todėl neturėtume painioti antrojo Kristaus atėjimo į žemę, aprašyto Senajame testamente, Mato-Jono knygoje, Apreiškimo knygoje, su Pauliaus aprašomu Kristaus kūno Paėmimu. To, ką rašo Paulius apie mūsų Paėmimą, kituose Biblijos raštuose nerasime, apie tai nėra rašoma. Mūsų Paėmimas anksčiau buvo paslėptas, mes būsime paimti pagal paslaptį, kuri surašyta Pauliaus laiškuose.

Pabaigęs rašyti apie mūsų Paėmimą tesalonikiečių laiško 4 skyriuje, Paulius sekančiame skyriuje rašo: „Bet apie laikus ir laikotarpius, broliai, jums nereikia, kad jums rašyčiau. Nes patys puikiai žinote, kad Viešpaties diena ateina taip, kaip vagis naktį. Nes kai jie sakys: 'Ramybė ir saugumas', tuomet juos išstiks staigus žlugimas, kaip gimdymo skausmai nėščiai moteriai; ir jie nepabėgs...“ (1 Tes 5, 1-3).

Pradedant žodžiu „bet“, šiose eilutėse pateikiamas kontrastas mūsų anksčiau aprašytam Paėmimui. Šiame penktame skyriuje jau kalbama ne apie mūsų Paėmimą, bet apie Viešpaties dieną. Senajame testamente labai dažnai vartojamas šis išsireiškimas – Viešpaties diena – kai Dievas išlies savo rūstybę. Apie Viešpaties dieną rašoma kaip apie tamsią, baisią teismo dieną. Apie tą pačią Viešpaties dieną ir su ja susijusius įvykius rašoma Apreiškimo knygoje. Jonas gavo apreiskimą apie Senajame testamente pranašautą Viešpaties dieną (Apr 1, 10). Viešpaties diena susijusi su pranašyste, su tuo, kas buvo pranašauta apie antrąjį Kristaus atėjimą, kai Jis išlies savo rūstybę, sunaikins savo priešus ir atėjęs įkurs karalystę žemėje. Tos dienos

laukia visa Izraelio tauta, jai visi tie pranašauti dalykai yra pažadėti. Kristus atėjęs sunaikins priešus, sudarys naują sandorą su Izraeliu, atleis jų nuodėmes, irrašys Savo įstatymą į jų širdis ir įkurs jiems žadėtą karalystę, kurioje žydai bus kunigų karalija (Rom 11, 26-27; Jer 31, 31-34; Iš 19, 5-6; Iz 61, 6; Apr 20, 6). Apie antrąjį Kristaus atėjimą į žemę buvo pranašauta Senajame testamente, Mato-Jono knygoje, tačiau apie mūsų Paėmimą nebuvo pranašauta – tai vis dar buvo paslaptis.

Laiško tesalonikiečiams ketvirtame skyriuje aprašęs mūsų Paėmimą, tą džiaugsmingą dieną, Paulius užbaigia žodžiais: „Todėl guoskite vienas kitą šiais žodžiais“. Šiame, ketvirtame skyriuje aprašomas džiaugsmingas, paguodžiantis atėjimas. Na, o penktame skyriuje Paulius pateikia kontrastą ir aprašo niūrią dieną, Kristaus antrąjį atėjimą į žemę – Viešpaties dieną, kai Kristus ateis bausti priešų, išlieti ant jų rūstybę. Penktame skyriuje nėra jokios paguodos tiems, kurie sulauks antrojo Kristaus atėjimo į žemę, jie bus užklupti, juos išstiks Dievo rūstybė. Tačiau mes nesame Dievo paskirti tai rūstybės dienai – mes prieš tą Viešpaties dieną būsime paimti į dangų (1 Tes 5, 9). Taigi Laiško tesalonikiečiams ketvirtame ir penktame skyriuose Paulius aprašo skirtingus Kristaus atėjimo etapus.

Studijuojant Bibliją labai svarbu pamatyti skirtumą tarp pranašystės ir paslapties, tarp antrojo Kristaus atėjimo į žemę ir mūsų Paėmimo į dangų.

Pastebėjime labai svarbią detalę, kuri padės geriau suprasti, apie ką Paulius rašo Laiško tesalonikiečiams penktame skyriuje. Ši skyrių jis pradeda kalbėdamas apie „laikus ir laikotarpius“. Išsireiškimas „laikai ir laikotarpiai“ yra paminėtas Apaštalų darbų knygoje. Po prisikėlimo iš numirusiųjų keturiasdešimt dienų Jėzus Kristus buvo su savo mokiniais ir atsivertęs Senojo testamento raštus mokė juos, davė jiems pilną supratimą apie Dievo karalystę (Apd 1, 3; Lk 24, 44-46). Kristaus mokiniai įgijo pilną supratimą apie Dievo karalystę, nes pats Dievas Sūnus jiems jį davė. Po keturiasdešimties dienų intensyvių pamokų Kristus išmokyti apie Dievo karalystę, jie paklausė: „Viešpatie, ar tu šiuo laiku vėl atkursi Izraelio karalystę?“ Ir jis tarė jiems: „Ne jums žinoti laikus ar laikotarpius, kuriuos Tėvas yra nustatęs savo valdžiai“ (Apd 1, 6-7).

Pastebėjime, mokiniai paklausė apie Izraelio karalystės atkūrimą, o Kristus jiems atsakė apie laikus ir laikotarpius. „Laikai ir laikotarpiai“ yra susiję su ta karalyste, kurią Dievas buvo pažadėjęs Izra-

elio tautai Senojo testamento raštuose. Penktame Laiško tesalonikiečiams skyriuje Paulius rašo apie tuos pačius „laikus ir laikotarpius“, susijusius su Viešpaties diena, su antruoju Kristaus atėjimu į žemę, kai Jis sunaikins priešus ir įkurs Izraeliui pranašautą karalystę. Na, o mums, Kristaus kūnui, nėra skirta karalystė žemėje, mūsų pašaukimas – danguje, ten mūsų tėvynė (Ef 1, 3; 2, 6; Fil 3, 20; Kol 3, 1-2). Karalystė žemėje yra pažadėta Izraelio tautai.

Skirtumai tarp mūsų Paėmimo ir antrojo Kristaus atėjimo į žemę

Vienas paimtas, kitas paliktas

Pažiūrėkime į keletą eilučių, sukėlusią sumaištį dėl Kristaus kūno Paėmimo: „Tada du bus ant lauko; vienas bus paimtas, o kitas paliktas. Dvi moterys mals malūne; viena bus paimta, o kita palikta. Todėl budėkite; nes jūs nežinote, kuria valanda jūsų Viešpats ateina“ (Mt 24, 40-42). Tai – vienos populiariausių eilučių, cituojamų norint parodyti, koks bus mūsų Paėmimas. Neva vienas bus paimtas, pagautas į dangų pas Viešpatį, o kitas bus paliktas. Toks yra tradicinis Kristaus kūno Paėmimo aiškinimas. Tačiau neskubėkime ištraukti eilučių iš konteksto ir jų pritaikyti bet kam, šiuo atveju mums – Kristaus kūnui.

Atkreipkime dėmesį į aukščiau parašytas eilutes: „Bet tos dienos ar valandos nežino niekas, ne, nei dangaus angelai, bet vien tik mano Tėvas. Bet kaip Nojės dienos buvo, toks bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas. Nes kaip dienomis prieš tvaną jie valgė ir gėrė, tuokėsi ir tekėjo iki tos dienos, kai Nojė įžengė į arka, ir nežinojo, kol užėjo tvanas ir pasiėmė juos visus; toks bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas“ (Mt 24, 36-39).

Pastebėkime, rašoma, kad Kristaus atėjimas bus lygiai toks pat, kaip ir Nojaus (Naujajame testamente – Nojės) dienomis. O kas įvyko Nojaus dienomis? Tvanas užėjo ir pasiėmė visus, išskyrus tuos, kurie buvo arkoje. Vanduo pasiėmė juos visus. Dievas juos nuteisė, pasiėmė juos vandeniui. Jie buvo paimti į teismą. Kaip Nojaus dienomis žmonės buvo paimti į teismą, lygiai taip pat ir Kristui ateinant

„vienas bus paimtas, o kitas paliktas“. Kaip ir Nojaus tvano dienomis žmonės buvo vandens paimti į teismą, taip ir Kristui ateinant „vienas bus paimtas“ į teismą, o „kitas paliktas“.

Kaip matome, šiose eilutėse kalbama visiškai ne apie Kristaus kūno Paėmimą, nes mes būsime paimti ne sunaikinimui, kaip kad buvo Nojaus dienomis, bet džiaugsmui – mes Viešpaties būsime paimti į džiaugsmą, mūsų Paėmimas bus džiaugsmingas įvykis, kurio mes laukiame ir guodžiamės žodžiais apie jį.

Šiose Mato knygos eilutėse kalbama ne apie mūsų paėmimą į šlovę, bet apie žmonių paėmimą sunaikinimui: vienas bus paimtas į teismą, o kitas bus paliktas žemėje, nebus nubaustas. Luko evangelijoje konkrečiau rašoma, kur bus paimti tie žmonės: „Aš sakau jums: tą naktį bus du vienoje lovoje; vienas bus paimtas, o kitas paliktas. Dvi mals kartu; viena bus paimta, o kita palikta. Du bus ant lauko; vienas bus paimtas, o kitas paliktas.“ Ir jie paklausė ir tarė jam: ‘Kur, Viešpatie?’ Ir jis tarė jiems: ‘Kur yra kūnas, ten susirinks ir ereliai!’“ (Lk 17, 34-37).

Mokiniai paklausė Kristaus, kur jie bus paimti, o Jis atsakė: „Kur yra kūnas, ten susirinks ir ereliai.“ Pažiūrėkime į Apreiškimo knygą, kur irgi rašoma apie tuos pačius įvykius, kai Kristus ateis į žemę ir sunaikins savo priešus: „Ir aš mačiau angelą, stovintį saulėje; ir jis šaukė, garsiu balsu sakydamas visiems skrajūnams, skraidantiems dangaus viduriu: ‘Ateikite, susirinkite į didžiojo Dievo vakariene; kad valgytumėte karalių kūnus ir vadų kūnus, ir galiūnų kūnus, ir žirgų bei ant jų sėdinčiųjų kūnus, ir visų laisvųjų ir vergų, mažų ir didelių kūnus’. [...] O likusieji buvo užmušti kalaviju to, kuris sėdėjo ant žirgo, ir tas kalavijas ėjo iš jo burnos; ir visi skrajūnai prisisotino jų kūnais“ (Apr 19, 17-18. 21).

Apreiškimo knygoje aiškiai matyti, kad angelas pakvies paukščius, ir jie susirinkę les kūnus tų žmonių, kuriuos Kristus bus sunaikinęs savo burnos kalaviju – Dievo Žodžiu. Ereliai susirinks lesti kūnų tų žmonių, kurie bus paimti į teismą: „vienas bus paimtas“ į teismą, Kristaus sunaikintas, o kitas bus paliktas, nebus Jo sunaikintas. To, „kuris bus paimtas“, bus paimta į teismą tik siela, o kūną sules paukščiai.

Kaip matome, studijuojant Bibliją labai svarbu atkreipti dėmesį į kontekstą, nes kitaip galime pridaryti rimtų klaidų, kurios gali neišvengiamai atsiliiepti tikėjimui.

Paėmimo ir Kristaus atėjimo ženklai

Mūsų Paėmimas į dangų skiriasi nuo Kristaus atėjimo į žemę ne tik tuo, kad mūsų Paėmimas buvo paslaptis ir neskelbiamas ST bei Mato-Jono knygoje. Mūsų Paėmimas dar skiriasi ir kontekstu. Mūsų Paėmimo įvykis visai ne toks, koks bus Kristaus atėjimas į žemę. Mato-Jono evangelijose Kristus mokė savo mokinius stebėti visus įvykius, susijusius su septyneriais Vargo metais, stebėti visus Kristaus atėjimo ženklus ir žinoti, kaip jie turės tuo metu elgtis. Antrasis Kristaus atėjimas į žemę bus lydimas įvairių ženklų danguje ir įvykių. Tai bus visam pasauliui matomas atėjimas. Apaštalas Paulius mums nerašo tokių dalykų, nes mes anksčiau visų tų įvykių būsime paimti į dangų. Mums nereikia stebėti Kristaus atėjimo ženklų, nes mums jie neskirti.

Dešimt mergelių

Mato knygoje Kristus palyginimu kalbėjo mokiniams apie dešimt mergelių, iš kurių vienos buvo kvailos, o kitos – protingos. Tradiciškai tai taikoma mūsų Paėmimui. Sakoma, kad išgelbėti žmonės – tai protingos mergelės, o neišgelbėti – tai kvailosios. Išgelbėtos mergelės įeis, o neišgelbėtos bus paliktos už durų. Tačiau pačioje palyginimo pradžioje Jėzus sako, jog tos dešimt mergelių prilygsta dangaus karalystei. Čia Jėzus kalba apie karalystę, kurią skelbė karalystės evangelija. O kokia toji dangaus karalystė? Tai karalystė, kurią dangaus Dievas įkurs žemėje (Dan 2, 44). Apie tą karalystę klausinėjo mokiniai po Jėzaus Kristaus prisikėlimo (Apd 1, 6). Jie neuždavė Kristui atsitiktinio klausimo, nes visas Izraelis laukė tos žemiškos karalystės, jiems pažadėtos ST raštuose. Po prisikėlimo Kristus keturiasdešimt dienų jiems kalbėjo ir aiškino apie Dievo karalystę, mokė savo mokinius atsivertęs Senąjį testamentą. Po tokių Kristaus pamokų mokiniai jo ir paklausė, ar Kristus dabar vėl atkurs tą Izraeliui žadėtą karalystę.

Taigi tas dešimties mergelių palyginimas susijęs ne su mūsų Paėmimu į dangų, bet su žydu įėjimu į jiems pažadėtą karalystę žemėje. Kristus skelbė žydams „Kalno pamoksle“, kad „romieji paveldės žemę“, tą karalystę žemėje. Tuo tarpu mes, Kristaus kūnas paveldėsime ne žemę, bet dangų (Ef 1, 3; 2, 6; Fil 3, 20; Kol 3, 1-2).

Pažvelkime į šį palyginimą su dešimčia mergelių atidžiau: „Ir joms nuėjus pirkti, atėjo jaunikis; ir tos, kurios buvo pasiruošusios,

įėjo su juo į sutuoktuves, ir durys buvo uždarytos“ (Mt 25, 10). Dažnai klausama, kas gi yra Kristaus nuotaka? Tradiciškai sakoma, jog tos dešimt mergelių yra Kristaus nuotaka. Tačiau ar tikrai taip? Apie tas pačias mergeles dar rašoma Psalmėse: „Karaliaus dukra visa šlovinga viduje; jos apdarai apdirbti auksu. Ji bus atvesta pas karalių išsiuvinėtais drabužiais; paskui ją sekančios mergelės, jos draugės, bus atvestos pas tave. Jos bus atvestos su linksmybe ir džiūgavimu; jos įeis į karaliaus rūmus“ (Ps 45, 13).

Kaip daugumoje psalmių, taip ir šioje, kontekste kalbama apie Izraelio tautą. Čia rašoma, kad Izraelio tauta, Karaliaus dukra, bus atvesta pas savo Karalių. Paskui Izraelio tautą eis jos draugės – mergelės. O kas gi tos Izraelio tautos draugės? Zacharijas rašo: „Taip, daug tautų ir stiprių tautybių ateis ieškoti kariuomenių VIEŠPATIES Jeruzalėje ir melstis VIEŠPATIES akivaizdoje. Taip sako kariuomenių VIEŠPATS: Tomis dienomis atsitiks, jog dešimt žmonių iš visokiausių tautų kalbų nutvers, būtent nutvers už skverno tą, kuris yra žydas, sakydami: ‘Mes eisime su jumis, nes girdėjome, kad Dievas yra su jumis’“ (Zch 8, 22-23). Izraelio tautos draugės, tos mergelės, bus įvairių tautų žmonės, kurie eis kartu su žydais, norėdami pažinti Dievą. Tos mergelės niekaip negali būti Kristaus kūno tikintieji ar Kristaus nuotaka.

Mano Tėvo namuose yra daug buveinių

„Tenebūna nerimastingos jūsų širdys: jūs tikite Dievą, tikėkite ir mane. Mano Tėvo namuose yra daug buveinių; jei taip nebūtų, aš jums būčiau pasakęs. Aš einu paruošti jums vietą. Ir jei aš einu ir paruošiu jums vietą, aš vėl ateisiu ir pasiimsiu jus pas save; kad ten, kur aš esu, būtumėte ir jūs“ (Jn 14, 1-3).

Įprasta aiškinti, jog „Mano Tėvo namai“ – tai dangus. Tačiau ar taip tikrai yra? Pirmiausia, atkreipkime dėmesį į tai, kam čia kalba Kristus. Čia Kristaus kalba ne Kristaus kūnui, bet dvylikai Izraelio apaštalų, kurie, kaip ir visas Izraelis, laukė tos dienos, kai Kristus atkurs Izraelio karalystę žemėje, kurioje jie sėdės dvylikoje sostų (Mt 19, 28). Dvylika apaštalų atitinka dvylika Izraelio genčių. Kiekvienai genčiai vadovaus po vieną apaštalą. Jėzus Jono knygoje kalba ne apie dangų, o apie žemišką karalystę.

Pažiūrėkime, apie ką Jis čia kalba, apie kokius Tėvo namus. Jono knygoje apie juos rašoma: „Ir žydu Perėjimas buvo čia pat, ir Jėzus nuėjo aukštyrą į Jeruzalę, ir šventykloje rado tuos, kurie pardavinėjo jaučius, avis ir balandžius, ir sėdinčius pinigų keitėjus; ir pasidaręs iš

virvučių bizūna, jis išvarė juos visus iš šventyklos: avis ir jaučius; ir išpylė keitėjų pinigus bei apvertė stalus; ir tarė balandžių pardavinėtojams: 'Pasiimkite šitai iš čia; nedarykite iš mano Tėvo namų prekybos namų'. Ir jo mokiniai prisiminė, jog buvo parašyta: „Tavo namų uolumas mane suėdė“ (Jn 2, 13-17).

Kristus atėjo į Jeruzalėje esančią šventyklą ir sako: „Mano Tėvo namai“. Senajame testamente „Tėvo namais“ dažnai vadinama šventykla. Taigi Tėvo namai – tai ne dangus, bet šventykla. Todėl kai Kristus sakė: „Mano Tėvo namuose yra daug buveinių“, Jis kalbėjo ne apie danguje esančias buveines, bet apie šventyklos buveines. Ateityje tūkstantmečio karalystėje bus pastatyta nauja šventykla Jeruzalėje. Toje šventykloje, jos sienose, bus pastatyti būstai, kambariai, skirti šventyklos tarnautojams. Ezekielio knygos 44-48 skyriuose aprašoma ta būsimoji šventykla, išdėstomos visos jos statymo detalės: „Vidinių vartų lauko pusėje buvo giedotojų kambariai vidiniame kieme, esančiame prie šiaurinių vartų šono; vienas buvo priekiu į pietus, kitas prie rytinių vartų šono, priekiu į šiaurę. Ir jis man tarė: 'Šitas kambarys, kuris yra priekiu į pietus, yra kunigams, atliekantiems namų įpareigojimus. O kambarys, kuris yra priekiu į šiaurę, yra kunigams, atliekantiems aukuro įpareigojimus; tie yra Cadoko sūnūs tarp Levio sūnų, kurie artinasi prie VIEŠPATIES, kad jam tarnautų'“ (Ez 40, 44-46).

Būsimoje šventykloje bus daug kambarių, skirtų jos tarnautojams. „Todėl jie yra prieš Dievo sostą ir tarnauja jam dieną bei naktį jo šventykloje; ir sėdintysis soste gyvens tarp jų“ (Apr 7, 15).

Dievas „gyvens tarp jų“, Emanuelis – „Dievas su mumis“. Žydai gyvens žemėje atkurtoje karalystėje kartu su Dievu ir tarnaus Jo šventykloje. Tad kai Kristus pasakė: „Aš einu jums paruošti vietą Tėvo namuose“, Jis kalbėjo apie tas buveines šventykloje. O kaip Kristus jas paruoš, kaip Jis pastatys tą šventyklą? Ar Jis naudosis kokiais tai įrankiais, pjūklais, plaktukais ar kitokiais įrankiais? Kaip Kristus sukūrė dangų ir žemę? Jis ištarė žodžius, ir viskas atsirado, todėl Jam nebus jokių sunkumų padaryti tą naują šventyklą.

„Mano Tėvo namai“ – tai ne dangus. Tai – ateities šventykla, kurią Kristus paruoš Izraelio tikintiesiems, tapsiantiems karališkąja kunigija žemėje.

Kristus mokė žydų tikinčiuosius melstis: „Mūsų Tėve, kuris esi danguje... teateina tavo karalystė. Tebūna įvykdyta tavo valia žemėje, kaip kad ji yra danguje“ (Mt 6, 9-10). Kur toji karalystė turi ateiti? Kur tie žydų tikintieji gyveno? Jie gyveno žemėje. Kristus mokė

žydus melstis, kad karalystė ateitų pas juos į žemę. Dangaus Dievas ateis į žemę ir atneš tą karalystę. Tuomet žemėje bus dangaus karalystė. Kristus nemokė savo mokinių, kad jie prašytų Tėvo, jog Jis juos pasiimtų į dangų. Jie buvo mokomi melstis ir laukti jiems pažadėtos karalystės žemėje, kad Dievas ateitų ir ją įkurtų. Na, o kaip mes, Kristaus kūnas? Ar mums Paulius rašo, kad mes turime laukti, kol Kristus ateis ir mums įkurs karalystę žemėje? Visiškai ne, tiesa? Mes laukiame, kol būsime pagauti į dangų ir ten visada pasiliksime su Viešpačiu.

Taigi Mato-Jono knygoje rašoma apie tą pačią karalystę žemėje, kuri bus atkurta, kai Kristus ateis antrą kartą į žemę, kas buvo Izraeliui žadėta Senajame testamente. Tai yra Izraelio tautos viltis.

Taip pat Mato-Jono knygoje, Apreiškimo knygoje yra vartojamas terminas „žmogaus Sūnus“. Pauliaus laiškuose nevartojamas toks išsireiškimas. Šis išsireiškimas susietas su žemiškos karalystės kontekstu. Mato knygoje Kristus kalba, kad žmogaus Sūnus neturi vietos, kur galėtų padėti savo galvą, nes Kristus buvo atmetas. Apreiškimo knygos 14 skyriuje paskutinį kartą paminėtas „žmogaus Sūnus“ jau ateina su karūna ant savo galvos, nes Jis jau gavo iš Tėvo karalystę ir ateina ją įkurti žemėje.

Ką turime žinoti mes

Grįžkime prie Laiško tesalonikiečiams: „Galiausiai, broliai, melskitės už mus, kad Viešpaties žodis turėtų laisvą kelią ir būtų pašlovintas, kaip ir pas jus, ir kad mes būtume išvaduoti nuo neprotingų ir nedorų žmonių, nes ne visi turi tikėjimą. Bet Viešpats yra ištikimas, kuris jus įtvirtins, ir saugos jus nuo pikto. Ir mes turime pasitikėjimą Viešpatyje dėl jūsų, kad jūs ir darote, ir darysite, ką mes jums įsakome. Ir Viešpats tenukreipia jūsų širdis į Dievo meilę ir į kantrų Kristaus laukimą. Na, o jums, broliai, įsakome mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, kad jūs atsitrauktumėte nuo kiekvieno brolio, kuris vaikšto netvarkingai ir ne pagal tradiciją, kurią jis iš mūsų gavo“ (2 Tes 3, 1-6).

Paulius rašo savo laiškuose apie mūsų Paėmimą, kai mes būsime paimti prieš Suspaudimo laikus, prieš septynerius Vargo metus, prieš Dievo rūstybės laikus. Mes gyvename skirtingu laiku, šiandien Dievas paskirsto malonę, šiandien Dievas neišlieja savo rūstybės, bet

visuose Pauliaus laiškuose sako: „Malonė jums ir ramybė“. Mes gyvename malonės ir ramybės laikais. Na, o kai mes būsime paimti į dangų, tik tada prasidės kitas Dievo paskirstymas, tada prasidės Suspaudimo laikai, Dievo rūstybės laikai.

Mums labai svarbu tai žinoti. Jei tai nebūtų svarbu, Paulius apie tai nerašytų: „...įsakome mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, kad jūs atsitrauktumėte nuo kiekvieno brolio, kuris vaikšto netvarkingai ir ne pagal tradiciją, kurią jis iš mūsų gavo.“ Paulius ragina atsitraukti nuo tokių, kurie nesilaiko Pauliaus perduotų tiesų, kuriems jos nesvarbios. Panašiai jis rašo romiečiams ir Timotiejui, kad reikia atsiskirti nuo kiekvieno brolio, nesutinkančio su Pauliaus rašomu mokslu, tame tarpe ir mokslu apie mūsų Paėmimą. Tai labai svarbu, nes mūsų tikėjimas remiasi Pauliaus skelbiamu mokslu, kuriame rašoma apie mus – Kristaus kūną. Mūsų pareiga skelbti ir išlaikyti Pauliaus mokslą tyra, neiškraipyta ir nesumaišyta su kitais Biblijoje skelbiamais mokslais.

Mes išgelbėti iš ateinančios rūstybės

Abiejuose tesalonikiečių laiškuose Paulius rašo apie dvi temas: apie mūsų Paėmimą ir apie Viešpaties dieną, apie Antikristo laikus, apie Suspaudimo laikus, apie antrąjį Kristaus atėjimą į žemę. Paulius taip daro tam, kad parodytų skirtumus tarp tų dviejų temų, kad mūsų paėmimas į dangų nėra susijęs su antruoju Kristaus atėjimu į žemę, su Viešpaties dieną, Antikristo laikais, Suspaudimo laikais. Paulius nori, kad mes tų dviejų temų nepainiotume, kad nesuplaktume jų į vieną. Jei mes pripažinsime, kad Paulius yra mums siųstas apaštalas ir kad jo laiškuose yra mums skirta žinia iš Dievo, mes niekada nepainiosime to, kas rašoma mums, su tuo, kas rašoma Izraelio tautai.

2 Laiške tesalonikiečiams, 2 skyriuje, 1-12 eilutėse rašoma apie 7 metų Vargo laikus, kai žemėje bus Antikristas, kuris sėdės šventykloje ir skelbsis esąs Dievas. Skelbdamas melą, jis suvilios pasaulio žmones, kurie nenorėjo tikėti Dievo Žodžiu. Dievas atiduos netikinčius Antikristui, kad jie tikėtų jo skelbiamu melu ir būtų Dievo nubausti.

Na, o 13-oje Laiško tesalonikiečiams eilutėje Paulius rašo: „Bet

mes jaučiame pareigą visuomet dėkoti Dievui už jus, Viešpaties mylimi broliai, nes Dievas nuo pradžios jus išsirinko išgelbėjimui per Dvasios pašventinimą ir tiesos tikėjimą.“ Šioje eilutėje jis jau rašo ne apie tuos Suspaudimo, Antikristo ir Dievo rūstybės laikus, bet apie tai, kad Dievas mus, Kristaus kūną, išsirinko išgelbėjimui, kad mes būtume išgelbėti iš tų 1-12 eilutėse aprašomų laikų. Paulius rašo, kad mes būsime iš to išgelbėti ir „igysime mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus šlovę“ (14 eil.). Mums tai svarbu žinoti, todėl Paulius sekančiose eilutėse rašo: „Todėl, broliai, stovėkite tvirtai ir laikykitės tradicijų, kurių buvote išmokyti ar tai žodžiu, ar mūsų laišku“ (15 eil.). Paulius nori, kad mes tvirtai stovėtume toje tiesoje apie mūsų Paėmimą ir kad mes to nepainiotume su tais septyneriais Suspaudimo metais, nes mes iš jų esame išgelbėti, mus Dievas išrinko Paėmimui, o ne tam, septynerius metus trukšiančiam rūstybės laikotarpiui. Mes turime saugoti tas tiesas savyje ir tvirtai stovėti, kad kas atėjęs mums nepritaikytų to, kas rašoma Senajame testamente, Mato-Jono ir Apreiškimo knygoje, kuriose rašoma, kad Izraelio tikintieji turės ištvirti tuos septynerius rūstybės metus, turės saugotis Antikristo melo, nesidėti žvėries ženklo, turės daryti viską, kas mokoma šiose knygoje.

Todėl mums būtina teisingai padalinti Tiesos Žodį, kaip ragina Paulius 2 Tim 2, 15, taip atskiriant Izraeliui parašytą tiesą nuo mums parašytos tiesos, kad jų nepainiotume.

Suspaudimo laikų evangelija

„Bet nors ir mes ar angelas iš dangaus skelbtų jums kokią kitą evangeliją negu tą, kurią jums paskelbėme, tebūna jis prakeiktas. Kaip mes sakėme anksčiau, taip aš vėl dabar sakau: jei kas jums skelbia kokią kitą evangeliją negu tą, kurią priėmėte, tebūna jis prakeiktas“ (Gal 1, 8-9).

Galatai buvo išgelbėti pagal tą evangeliją, kurią skelbė apaštalas Paulius (Gal 2, 7). Paskui pas galatus atėjo žydai ir pradėjo jiems skelbti Įstatymą – tai, ko neskelbė Paulius. Todėl Paulius rašo, kad tebūna prakeiktas tas, kuris skelbia ne tą evangeliją, kurią jis skelbė. Paulius rašo ir apie angelą, kuris taip pat prakeiktas, jei skelbia kitą evangeliją.

Apreiškimo knygoje rašoma apie angelą, skelbsiantį kitą evan-

gelija: „Ir mačiau kitą angelą, skrendantį dangaus viduriu, turintį amžinąją evangeliją, skelbti gyvenantiems žemėje ir kiekvienai tautybei ir giminei, ir kalbai, ir tautai, sakantį garsiu balsu: ‘Bijokite Dievo ir atiduokite jam šlovę; nes atėjo jo teismo valanda; ir garbinkite tą, kuris padarė dangų ir žemę, ir jūrą, ir vandens šaltinius’“ (Apr 14, 6-7).

Matyti, jog ateityje, per Suspaudimo laikotarpį, bus angelas, skelbiantis kitą, amžinąją evangeliją, kurioje skelbiama apie Kūrėją Dievą. Tas angelas skelbs šią evangeliją tinkamu laiku. Tai bus kitokia evangelija, ne ta, kurią šiandien reikia skelbti. Kaip pavyzdys, Suspaudimo laikais žydai turės laikytis sabato dienos, nes Jėzus jiems sakė, kad tais laikais jie melstųsi, kad netektų bėgti sabato dieną (Mt 24, 20). Ateityje, Suspaudimo laikais, žydai gyvens pagal Įstatymą, jie turės laikytis sabato, jiems bus skelbiama visiškai kita evangelija. Pagal Įstatymą žydai negali toli nueiti sabato dieną, todėl nuo Antikristo persekiojimų geriau bėgti ne per sabatą. Ar mums reikia laikytis sabato? Paulius rašo, kad mes nesame Įstatymo valdžioje, bet gyvename pagal malonę. Na, o Kristus sakė žydams, kad kas laikysis Įstatymo ir jo mokys, tas bus didis dangaus karalystėje. Žydai turės skelbti Įstatymą ir jo laikytis, jie skelbs kitą evangeliją.

Tuo tarpu Paulius rašo, kad jeigu šiuo laiku atsirastų koks angelas, skelbiantis ne tokią evangeliją, kurią skelbia Paulius, tebūna toks angelas prakeiktas. Šiuo malonės paskirstymo laikotarpiu jokiū būdu negalima skelbti kitos evangelijos. Šiandien reikia skelbti Pauliaus evangeliją. Kas skelbia ne Pauliaus skelbiamą evangeliją, tebūna prakeiktas. Tai ne Pauliaus asmeniškai pasakyti žodžiai. Reikia įvertinti tai, kad visi Bibliją surašę žmonės, tame tarpe ir Paulius, surašė ne savo, bet Dievo įkvėptus žodžius. Dievas davė Pauliui žodžius, kad jis juos surašytų savo laiškuose. Taigi, kai Paulius rašo, kad tebūna prakeiktas, kas skelbia ne tokią evangeliją, kurią skelbia Paulius, jis rašo ne savo, bet Dievo žodžius. Pats Dievas prakeikia tą žmogų, kuris šiandien skelbia ne Pauliaus skelbiamą evangeliją. Tai labai rimta.

Ateikite mano Tėvo palaimintieji paveldėti karalystės...

Per Suspaudimo laikotarpį žydai skelbs karalystės evangeliją ir patirs sunkius laikus. Jie neims žvėries ženklą, todėl negalės pirkti ir parduoti, negalės užsidirbti savo pragyvenimui, negalės nusipirkti maisto. Tuo metu atsiras įvairių tautų žmonės, kurie pasigailės žydu, padės jiems, juos pamaitins, pagirdys, aprens, suteiks pastogę ir panašiai. Na, o po šių sunkių Suspaudimo laikų ateis Kristus į žemę, įkurs karalystę ir atsīsės Jeruzalėje į savo karalystės sostą.

Pažiūrėkime, kas apie tai rašoma Mato knygoje: „Kai žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje, ir su juo visi šventi angelai, tada jis atsīsės savo šlovės soste; ir prieš jį bus surinktos visos tautos, ir jis atskirs jas vieną nuo kitos, kaip piemuo atskiria savo avis nuo ožkų; ir jis pastatys avis savo dešinėje, bet ožkas kairėje. Tada Karalius sakys tiems jo dešinėje: ‘Ateikite, jūs mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, paruoštą jums nuo pasaulio įkūrimo; nes aš buvau išalkęs, ir jūs davėte man maisto; aš buvau ištroškęs, ir jūs davėte man atsigeriti; aš buvau ateivis, ir jūs priėmėte mane; nuogas, ir jūs mane aprenėte; aš sirgau, ir jūs mane aplankėte; aš buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane’. Tada teisieji atsakys jam, tardami: ‘Viešpatie, kada mes tave matėme išalkusį ir tave pavalgydinome? Arba ištroškusį, ir davėme tau gerti? Kada mes matėme tave ateiviu ir tave priėmėme? Arba nuoga, ir tave aprenėme? Arba kada mes matėme tave sergantį ar kalėjime ir atėjome pas tave?’ Ir Karalius atsakys ir tars jiems: ‘Iš tiesų aš sakau jums: kiek kartų jūs tai padarėte vienam iš šitų mažiausių mano brolių, jūs man padarėte’“ (Mt 25, 32-40).

Tautų žmonės, kurie laimins žydus, susilauks palaiminimo, jie paveldės karalystę. Jie bus palaiminti pagal Abraomui duotą pažadą: kurie laimins Abraomo palikuonis (žydus), tie bus palaiminti, o kurie prakeiks žydus, tie bus prakeikti. Šitokio palaiminimo ar prakeikimo tautos susilauks, kai Kristus ateis antrą kartą į žemę, įkurti karalystės.

Ar mes irgi gausime Dievo palaiminimus, kai Kristus ateis į žemę? Ar mes irgi paveldėsime tą karalystę žemėje? Laiške efeziečiams rašoma, kad mes, Kristaus kūnas, jau dabar esame palaiminti visais dvasiniais palaiminimais dangaus vietose, Kristuje (Ef 1, 3). Visus palaiminimus, kuriuos Dievas norėjo mums duoti, mums davė dabar, mes jau juos turime. Tuos palaiminimus mes gavome iš Dievo

dovanai, mes to neužsitarnavome, mums nereikėjo laiminti žydu ar ko kito daryti. Mums tereikėjo tikėti tuo, ką Kristus už mus padarė ant kryžiaus, ir kad prisikėlė. Visus palaiminimus mes gavome tikėjimu tą pačią dieną, kai patikėjome Kristumi. Taip pat svarbu pastebėti, kad mūsų palaiminimai visiškai nesusiję su karalyste žemėje, mes esame palaiminti dangaus vietose, ten mes praleisime amžinybę (Ef 1, 3; 2, 6; Fil 3, 20; Kol 3, 1-2).

Taigi šis antrasis Kristaus atėjimas į žemę visiškai nesusijęs su mumis – mūsų nebus tarpe tų tautų, kurias Kristus teis žemėje ir kai dalins karalystę. Mes būsimė danguje.

Šiandien: Malonė jums ir Ramybė nuo Dievo Tėvo

„Tad aš sakau: ar jie suklypo, kad pargriūtų? Apsaugok Dieve, bet verčiau per jų griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims, kad sukeltų jiems pavydą. Na, o jei jų griuvimas yra pasaulio turtas, ir jų mažėjimas – pagonių turtas; tai kaip daugiau jų pilnatvė? Nes aš kalbu jums, pagonys, kadangi aš esu pagonių apaštalas, aš aukštinu savo tarnybą. [...] Nes jei jų atmetimas yra pasaulio sutaukinimas, tai kas bus jų priėmimas, jei ne gyvenimas iš numirusiųjų?“ (Rom 11, 11-13. 15).

Šiose eilutėse rašoma, kad pagonims išgelbėjimas atėjo griuvus Izraelio tautai. Tam, kad pasaulis būtų sutaukytas su Dievu, reikėjo atmeti Izraelį.

Yra keturi skirtingi sutaukinimai Pauliaus laiškuose. Pirmasis – kai Dievas sutauko su savimi pasaulį, neįskaito jų nuodėmių, šiuo metu neišlieja savo rūstybės (2 Kor 5, 19). Griuvus Izraeliui, Dievas atmetė savo tautą ir sutaukė su savimi pasaulį. Dabar visi gali prieiti prie Dievo ir būti išgelbėti. Antrasis sutaukinimas – kai žmogus asmeniškai sutaukomas su Dievu. Žmogus itiki Kristumi, ir Dievas jį išteisina bei sutauko su Savimi (Rom 5, 1). Trečiasis sutaukinimas – kai Kristaus kūne yra sutaukyti žydai ir pagonys (Ef 2, 14-16). Ketvirtasis sutaukinimas įvyks ateityje, kai Dievas visa, kas danguje (Kristaus kūnas) ir žemėje (Izraelio tikintieji), bus suvienyta Kristuje (Ef 1, 10).

Šiandien Dievas yra sutaukęs pasaulį su savimi. Jis neišlieja savo rūstybės, bet visuose Pauliaus laiškuose skelbia pasauliui malonę ir ramybę. Šiandien Dievas paskirsto savo malonę, malonės evangeliją, apie kurią skaitome Pauliaus laiškuose. Na, o kai pasibaigs šis malonės paskirstymas, mes, Kristaus kūnas, būsimė paimti į dangų, ir tada prasidės Dievo rūstybės laikai, septyneri Suspaudimo metai, ir bus skelbiama kita žinia. Kol žemėje tebėra Kristaus kūnas, kol mes tebesame ant žemės, Dievas sulaiko savo rūstybę ir per mus skelbia malonės žinią, kad žmonės ateitų ir būtų sutaukyti su Dievu, tikėdami Kristumi.

Pažvelkime į Apaštalu darbų knygos 7 skyrių, kur Steponas kalba Izraelio lyderiams. Jis kreipiasi į juos kaip Dievo atstovas, kaip angelas – rašoma, kad jo veidas buvo kaip angelo (Apd 6, 15). Steponas buvo tarsi Dievo siųstas angelas su žinia Izraelio tautai. Kokia yra to svarba? Kai Dievas Tėvas buvo pasiuntęs Joną krikštytoją, tuomet Dievas Tėvas kreipėsi į Izraelio tautą, kad ji atsiverstų, nes jiems pažadėtoji karalystė jau čia pat. Tačiau žydai nužudė Joną, nužudė Tėvo siųstą vyrą. Paskui atėjo Kristus, bet žydai ir jį nužudė, nepriėmė Jo kaip savo Karaliaus, sakydami, kad jie turi savąjį karalių – cėsorių. Paskui, per Sekmines, tikintieji žydai gavo Šventąją Dvasią, ir tada prasidėjo Šventosios Dvasios tarnystė. Dvasia kalbėjo tikinčiųjų žydu lūpomis. Štai ir Steponas Šventosios Dvasios žodžiais kreipėsi į netikinčiuosius žydus. Žydai atmetė Šventosios Dvasios žodžius, griežė prieš Steponą dantimis ir jį užmušė.

„Jūs, kietasprandžiai ir neapipjaustytomis širdimis bei ausimis, jūs visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai: kaip jūsų tėvai, taip ir jūs. Kurio iš pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Ir jie užmušė tuos, kurie iš anksto paskelbė Teisiojo atėjimą; kurio jūs dabar esate išdavikai ir žudikai'. [...] Bet jis, būdamas pilnas Šventosios Dvasios, idėmiai žiūrėjo į dangų ir pamatė Dievo šlovę bei Jėzų, stovintį Dievo dešinėje, ir tarė: 'Štai aš matau atsivėrusius dangus ir žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje'" (Apd 7, 51-52. 55-56).

Apaštalu darbų 7 skyriuje, Dievo vykdomoje programoje nutiko labai svarbus įvykis – Jėzus Kristus **atsistojo** Tėvo dešinėje. Kokia viso to reikšmė? Apaštalas Petras per Sekmines skelbė Izraelio tautai, kad jie atsiverstų, nes Kristus pakilo į dangų ir **atsisėdo** Tėvo dešinėje, kol Jo priešai bus patiesti po Jo kojomis. Vadinasi, Kristus atsisėdo ne visam laikui, bet **iki tol, kol** priešai bus padėti Jam po kojomis. Na, o kai priešai bus po Jo kojomis, tuomet bus pribrendęs laikas atsistoti ir juos teisti. Išlieti rūstybę ir teisti netikinčius žydus.

Jonas krikštytojas Mato knygos 3 skyriuje irgi kalba netikintiems žydams: „Kas jus perspėjo bėgti nuo ateinančios rūstybės?“

Būtent tas kritinis momentas ir aprašomas Apaštalų darbų 7 skyriuje – kai Kristus, prieš tai sėdėjęs, atsistojo, nes priešai jau buvo padėti po Jo kojomis, – atėjo metas juos teisti. Psalmėse buvo rašoma, kad Viešpats **atsisėdo** Dievo dešinėje, kol priešai bus padėti po kojomis (Ps 110), ir kitur Senajame testamente buvo pranašauta, kad Viešpats **stosis teisti** savo tautos. Kai Apaštalų darbų knygoje 7 skyriuje Kristus atsistojo, išsipildė pranašystės. Kristus jau buvo pasiruošęs teisti netikinčius izraelitus, kurie atmetinėjo Šventosios Dvasios žodžius, tikinčiųjų kalbėtus po Sekminių dienos. Atėjo išpranašautoji Viešpaties diena, Kristus pasiruošė išlieti savo rūstybę.

Tačiau atsitiko nesuvokiamas dalykas, visiškai nenumatytas pranašystėse. Įvyko tai, kas nebuvo pranašauta, ko negalėjo įvykti – Kristus neišliejo rūstybės. Pagal Senojo testamento pranašystes tai buvo neįmanomas dalykas, visiškai nesutinkantis su pranašystėmis. Kaip gi taip įmanoma? Jeigu priešai buvo padėti po Kristaus kojomis, ir Jis atsistojo teisti, tai kodėl Jis neteisė, kodėl Jis neišliejo rūstybės? Ar Dievas nesilaiko savo žodžio? Ar Jis pranašauja viena, o daro ką kita? Kaip gi galima pateisinti tokį Dievo poelgį?

Kristus neišliejo rūstybės todėl, kad Jis sustabdė pranašystės programą. Jis pradėjo vykdyti kitą programą – paslaptį, kuri nebuvo pranašauta. Apie tai Dievas tylėjo nuo pasaulio pradžios. Dievas įsiterpė į pranašystės programą, kaip sakinyje įsiterpia skliaustai. Dievas pradėjo vykdyti tą programą, apie kurią sakoma: „Per jų (Izraelio) griuvimą išgelbėjimas atėjo pagonims“ (Rom 11, 11). Apaštalų darbų knygos 7 skyriuje griuvus Izraeliui, Dievas sustabdė karalystės evangelijos skelbimą, sustabdė pranašystės eigą, sustabdė savo rūstybę ir atidarė duris naujai programai, paslapties programai, kurioje skelbiama ne rūstybė, bet malonė ir ramybė. Kristus, sustabdęs rūstybę, per malonę išgelbėjo piktžodžiautoją ir persekiotoją Paulių, kuris priešinosi Šventajai Dvasiai, kaip ir kiti netikintys žydai. Kristus paskyrė Paulių būti pagonių apaštalų ir davė jam niekad nepranašautą žinią apie tą paslapties programą, kurią Paulius vėliau surašė, kurią mes ir randame jo laiškuose. O juose mes ir skaitome, kad, įvykus Izraelio griuvimui, išgelbėjimas atėjo pagonims, ir Dievas sutaikė su savimi pasaulį – Jis nebeįskaito nuodėmių ir visiems žmonėms skelbia malonę bei ramybę, kad jie ateitų pas Dievą ir būtų išgelbėti, tikėdami Kristaus auka ant kryžiaus.

Nuo įvykio, aprašyto Apaštalų darbų knygos 7 skyriuje, kai Kristus sulaukė savo rūstybę ir pradėjo skelbti malonę, praėjo jau beveik

2000 metų. Paulius savo laiškuose rašo, kad dabar Dievas yra ilgai kantrus. Dievas vis dar tebeskelbia per Pauliaus laiškus malonę visam pasauliui. Paulius rašo, jog dabar Dievas renka pagonių pilnatvę (Rom 11, 25), formuoja Kristaus kūną. Kol visa tai vyksta, Dievas sulaukė savo rūstybę ir skelbia malonės evangeliją. Tačiau kai įeis pagonių pilnatvė, kai Kristaus kūnas bus užbaigtas, mes būsime paimti į dangų. Tas įvykis užbaigs paslapties programą, tuo užsibaigs Dievo malonės paskirstymas, Dievas užvers malonės puslapį. Po to Dievas vėl pratęs pranašystės programą nuo tos vietos, kur ją buvo sustabdęs.

Kristaus kūno Paėmimo metas

Paulius rašo tesalonikiečiams apie Suspaudimo laikus, kai Antikristas sėdės šventykloje ir skelbsis esąs Dievas. Tačiau dabar to Antikristo žemėje dar nėra, jam dar neatėjo laikas, kažkas sulaukė jo pasirodymą: „Ir dabar jūs žinote, kas sulaukė, kad jis būtų apreikštas savo laiku. Nes neteisybės paslaptis jau veikia, tik tas, kuris dabar sulaukė, dar sulaukys, kol bus patrauktas“ (2 Tes 2, 6-7). Kas gi „sulaukė“ Antikristo pasirodymą, kas gi turi būti „patrauktas“ Antikristui nuo kelio, kad jis galėtų pasirodyti? Tai – Kristaus kūnas. Kol žemėje formuojamas Kristaus kūnas, tol Antikristui ne laikas pasirodyti. Na, o kai Kristaus kūnas bus suformuotas, kai Kristus pasiims jį į dangų ir „patrauks“ jį iš kelio, kad Antikristas galėtų ateiti, „tada bus apreikštas tas Piktasis, kurį Viešpats užmuš savo burnos dvasia ir sunaikins savo atėjimo spindesiu“ (8 eil.). Pasirodžius Antikristui, prasidės septyneri Suspaudimo metai. Danieliaus pranašystėje rašoma, kad tie septyneri Vargo metai bus skirti Jeruzalei ir Izraelio tautai, ten vyks visi Apreiškimo knygoje aprašyti dalykai. Tačiau šandien to dar nėra, nes mes dar tebesame žemėje, Dievas dar tebeformuoja Kristaus kūną, dar neleidžia pasirodyti Antikristui, dar tebesulaukė savo rūstybę ir tebeskelbia malonę, kad žmonės būtų išgelbėti pagal Pauliaus skelbiamą evangeliją.

Pats Paulius dar būdamas žemėje tikėjosi sulauksias Kristaus kūno Paėmimo: „Mes, gyvieji, pasilikusieji Viešpaties atėjimui, nepralinksime užmigusiųjų... [...] Mes, gyvieji, pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti į debesis susitikti su Viešpačiu ore“ (1 Tes 4, 15. 17). Paulius ir save įtraukė į pasilikusiųjų žemėje sąrašą, sakyda-

mas: „Mes, gyvieji“. Jis tikėjosi būti tarp tų gyvųjų žemėje, kai Kristus pagaus visus į orą. Tai parodo labai svarbų dalyką. Paulius nežinojo, kada įvyks Kristaus kūno Paėmimas. Niekas nežino, kiek ilgai truks Kristaus kūno formavimas, kiek ilgai Dievas sulaukys rūstybės ir skelbs malonę. Paulius rašo, kad mes turime laukti Jėzaus Kristaus pasirodymo ir mūsų Paėmimo nežinia, kiek ilgai – Dievas to niekam nesakė. Tai gali įvykti bet kada. Na, o Izraelio tautai rašoma, kad bus septynerių metų Suspaudimas, ir tuoj po tų dienų pasirodys Jėzus Kristus. Izraelio tikintiesiems duotas tarsi grafikas visų įvykių, kurie užsibaigs Kristaus atėjimu. Jiems duotas apibrėžtas laiko tarpas ir visi nurodymai, ką jie turės daryti tų įvykių eigoje. Danieliaus, Mato-Jono ir Apreiškimo knygoje detalai nurodyta, ką turės daryti tikintieji žydai, kurie gyvens per tuos septynerius Vargo metus. Tačiau mums Paulius nieko nerašo apie Vargo metus, ką mes turėtume daryti. Kodėl? Todėl, kad kol mes esame žemėje, tol negali pasirodyti Antikristas ir negali prasidėti tie septyneri Suspaudimo metai. Mes sulaukome tuos įvykius, mes atskirti nuo tų Suspaudimo laikotarpio įvykių. Mes, Kristaus kūnas, esame išgelbėti nuo ateinančios rūstybės (Rom 5, 9; 1 Tes 1, 10). Prieš prasidedant Suspaudimui mes jau būsime danguje pas Viešpatį.

Mūsų viltis

Šiandien yra tikinčiųjų, galvojančių, kad mes gyvensime Suspaudimo laikotarpyje. Jie nepadalija Tiesos Žodžio, neatskiria to, ką Paulius skelbia mums, nuo to, ką skelbė Jėzus ir dvylika apaštalų Izraelio tautai. Nežinant, kaip teisingai padalinti Tiesos Žodį, neįmanoma atskirti tų dalykų.

Tai, ką Paulius mums rašo, yra mūsų viltis. Paulius mums surašė „sveiką mokslą“, kuris mums teikia dvasinę sveikatą. Šventoji Dvasia sustiprina mūsų „vidinį žmogų“ per Pauliaus laiškuose surašytus žodžius, kurie teikia mums viltį. „Nes Dievo malonė, nešanči išgelbėjimą, pasirodė visiems žmonėms, mokydama mus, kad, išsižadėję bedievytės ir pasaulietiško geismo, gyventume blaiviai, teisiai ir dievotai šiame dabartiniame pasaulyje; laukdami tos palaimintos vilties ir didžiojo Dievo bei mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovingojo pasirodymo“ (Tit 2, 11-13).

Dievo skelbiama malonė mus išgelbėjo ir moko, kaip mes turime gyventi. Na, o kol gyvename žemėje, mes kažko laukiame. Tačiau mes nelaukiame, kol pasirodys Antikristas, kad vengtume jo melagingo mokslo, kad vengtume jo ženklą, kad bėgtume į kalnus ar melstumėmės, jog netektų ten bėgti sabato dieną. Mes nelaukiame tų įvykių, apie kuriuos Jėzus kalbėjo savo mokiniams, apie kuriuos rašoma Danieliaus ir Apreiškimo knygoje. Mes nelaukiame tų ženklų, kurie parodytų Kristaus pasirodymą. Tai ko mes laukiame? Mes laukiame vienintelio dalyko – „tos palaimintos vilties ir didžiojo Dievo bei mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus šlovingojo pasirodymo.“ Kai Kristus pasirodys, Jis nenusileis ant žemės, kaip Jėzus kalbėjo Mato-Jono knygoje savo mokiniams, kaip rašoma ir Apreiškimo knygoje. Kai Kristus pasirodys, mes būsime pagauti į dangų, į debesis, Kristus bus danguje, ne žemėje (1 Tes 4, 15-17). Taip pat, šis Kristaus pasirodymas ir mūsų Paėmimas įvyks akimirksniu, niekas nespės sureaguoti, viskas įvyks per sekundės dalį. Prieš tą Kristaus pasirodymą jokių įvykių, jokių ženklų nebus, Paulius apie tai nieko nerašo. Mūsų Paėmimas įvyks mums to net nelaukiant, iš aplink esančių įvykių yra neįmanoma nuspėti, kada tai bus.

Dievo malonės evangelija mus moko laukti Kristaus atėjimo visada, nes tai gali įvykti bet kada, ir tai atsitiks akimirksniu.

Grįžtant prie Pirmojo laiško tesalonikiečiams ketvirtojo skyriaus, pastebėjome šiuos žodžius: „Nes jei tikime, kad Jėzus mirė ir prisikėlė, tai ir tuos, kurie miega Jėzuje, Dievas atves su juo“. Viskas, ką Dievas daro, tame tarpe ir mūsų Paėmimas, yra neatsiejami nuo to, ką Kristus atliko ant kryžiaus. Vien dėl to, kad Kristus atliko tą darbą ant kryžiaus, mes būsime prikelti, būsime paimti į dangų. Mus pagimdė ir prikels kryžius. Visus dvasinius palaiminimus mes gavome iš Dievo per tą kryžių, per tą Kristaus atliktą darbą ant kryžiaus ir prisikėlimą. „Nes tai jums sakome Viešpaties žodžiu...“ – Paulius mums rašo tai, ką jam apreiškė Viešpats Jėzus Kristus.

Rašydamas apie mūsų Paėmimą, Paulius labai įdomiai išskiria dvi žmonių grupes: gyvuosius, esančius žemėje, ir miegančius – mirusius Kristuje. Tuo metu, kai Paulius rašė tesalonikiečiams, jų tarpe buvo ir mirusių tikinčiųjų. Todėl Paulius rašė jiems paguodos žodžius, kad mirę tikintieji bus prikelti kartu su gyvaisiais, esančiais žemėje. Paulius jiems rašė vilties žodžius, kad neliūdėtų. Artimojo mirtis labai stipriai sukrečia gyvuosius, todėl Paulius rašo tuos paguodos žodžius, kurie labai reikalingi bet kokios bėdos ištiktiesiems. Kai tikintysis miršta, jis nepražūna – jis bus prikeltas.

Mūsų Paėmimo detalės

Rašydamas apie mūsų prikėlimą, Paulius išdėsto daug detalių: kaip Kristus nusileis su šauksmu, su arkangelo balsu, Dievo trimitavimu ir panašiai. Kodėl išvardinta tiek daug detalių? Juk mūsų Paėmimas bus nepaprastai greitas – akimirksnio greičiu (1 Kor 15, 51-52). Mes nespėsime net sureaguoti, kai būsime paimti, ką ten bekalbėti apie kitas detales. Tad kam mums žinoti tas detales? Tai surašyta tam, kad tie žodžiai mums teiktų paguodą. Tai parodo, kaip Dievas viską iš anksto detaliai suplanavo, parodydamas rūpestį mumis. Dievas nori, kad mes skaitydami tuos žodžius pasiguostume, kaip rašoma: „Todėl guoskite vienas kitą šiais žodžiais“.

Pažiūrėkime į šiuos mums skirtus paguodos žodžius: „Nes tai jums sakome Viešpaties žodžiu, kad mes, gyvieji, pasilikusieji Viešpaties atėjimui, nepralengsime užmigusiųjų. Nes pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu“. – Pats Viešpats nusileis. Tai parodo, jog tai labai svarbus įvykis Dievo plane. Šiandien, kol tebevyksta malonės paskirstymas, kol tebeformuojamas Kristaus kūnas, Viešpats Jėzus Kristus sėdi trečiajame danguje. Tačiau vieną dieną, apie kurią čia rašoma tesalonikiečiams, Jis nusileis iš trečiojo dangaus, kad užbaigtų Dievo malonės paskirstymą ir pasiimtų mus į dangų iš šios žemės. Mūsų Paėmimas bus tarsi Dievo malonės uždarymo renginys. Užbaigęs savo malonę Dievas užbaigs paslapties programą ir vėl pratęs pranašystės reikalus. Dievas pratęs tai, ką buvo sustabdęs Apaštalų darbų knygos 7 skyriuje, kai Kristus atsistojęs turėjo išlieti rūstybę. Visoje visatoje įvyks pasikeitimas. Žemėje nebebus skelbiama malonė ir ramybė, bet prasidės septyneri Suspaudimo metai, Dievo rūstybės metai, Viešpaties diena – visa tai, kas buvo išpranašauta Senajame testamente.

Tą įvyki, kai „pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu“ kai kurie tikintieji tapatina su tuo, kas rašoma Mato knygoje: „Nes kaip iš rytų išeina žaibas ir nušvinta iki vakarų; toks bus ir žmogaus Sūnaus atėjimas. Nes kur tik yra lavonų, ten ir ereliai bus susirinkę“ (Mt 24, 27-28). Tačiau tai visiškai ne toks Kristaus atėjimas, apie kokį mums rašo Paulius. Mato knygoje rašoma, kad Kristui ateinant žaibas nušvies visą dangų ir taip pat bus daug lavonų, kuriuos les ereliai. Taip pat rašoma, kad saulė ir mėnulis užtams, žvaigždės kris iš dangaus prieš pa-

sirodant žmogaus Sūnaus ženklui. Tačiau mums Paulius rašo, kad prieš Kristui ateinant mūsų pasiimti nebus jokių ženklų danguje, jokių žaibų. Taip pat ir nebus lavonų ereliams lesti. Tie lavonai, aprašomi Mato knygoje, kaip jau anksčiau buvo minėta, bus lavonai nubaustų žmonių, kurių sielos bus paimtos į teismą, kaip kad buvo Nojaus dienomis. Kai Kristus ateis mūsų pasiimti, Jis nebus žmonių žemėje, Jis nepasieis jų sielų į teismą. Kristus nieko panašaus nedarys, Jis ateis su vieninteliu tikslu – mūsų pasiimti. Matas rašo, kad pasirodžius Kristaus ženklui, visi pasaulio žmonės raudos. Tačiau Paulius rašo, kad Kristaus atėjimas pas mus bus džiaugsmingas įvykis, niekas neraudos. Kristaus atėjimas pas mus nebus matomas jokiais išankstiniais ženklais, niekam nesukels liūdesio ar ko panašaus. Matas išdėsto įvairių įvykių eiga prieš Kristaus atėjimą į žemę, kurie užtruks tam tikrą laiko tarpą ir bus visiems pastebimi, visus tai palies. Visai kitoks bus mūsų Paėmimas. Mes būsime paimti akimirksniu, per sekundės dalį. Kristus ateis ir mus pasieks, ir tai įvyks nepaprastai greitai, ir nebus jokių įvykių ar ženklų danguje, apie kuriuos rašo Matas.

Taip pat Matas, dėstydamas apie Kristaus atėjimą į žemę, rašo, kad Kristus pasiųs savo angelus, kad jie surinktų išrinktuosius iš žemės. Na, o mums Paulius rašo, kad Kristus pats asmeniškai ateis ir pasieks mus į debesis, Jis nesiųs jokių angelų mūsų pasiimti.

Taigi Mato knygoje aprašomas kitas Kristaus atėjimas, ne tas, kurį mums aprašo Paulius. Matas aprašo antrąjį Kristaus atėjimą į žemę, kai Jis atsisis savo šlovės soste Jeruzalėje (Mt 25, 31; 5, 35).

Dar kartą pažiūrėkime į šią eilutę: „...pats Viešpats nusileis iš dangaus su šauksmu, su arkangelo balsu ir su Dievo trimitavimu.“ Čia paminėti trys dalykai: šauksmas, arkangelo balsas ir Dievo trimitavimas. Panagrinėkime kiekvieną iš jų.

Kas tas „šauksmas“? Tikėtina, jog tai – prikėlimo šauksmas, kaip kad Kristus kalbėjo Jono knygoje, jog visi, išgirdę Jo balsą, prisikels. Panašiai kaip Jėzus Kristus prikėlė Lozorijų, jam sušukdamas: „Lozoriau! Išei!“ Lozorius išgirdo Kristaus balsą, prisikėlė ir išėjo iš kapo. Panašiai ir mums Kristus sušuks, ir mes prisikelsime.

Kas tas „arkangelo balsas“? Pažiūrėkime į Danieliaus knygą, kur rašoma apie jam duotą sapną ir paaiškinimą, susijusį su Jeruzale ir Izraelio tauta tais septyneriais Vargo metais. Jam kalba Gabrielius: „Nebijok, Danieliau; nes nuo pirmosios dienos, kai tu nukreipei savo širdį suprasti ir nusižeminti prieš savo Dievą, tavo žodžiai buvo išgirsti, ir aš atėjau dėl tavo žodžių. Bet Persijos karalystės kunigaikš-

tis priešinosi man dvidešimt vieną dieną; bet štai Mykolas, vienas iš vyriausiųjų kunigaikščių, atėjo man padėti; ir aš ten pasilikau pas Persijos karalius. Dabar atėjau, kad duočiau tau suprasti, kas atsitiks tavo tautai paskutinėmis dienomis“ (kalbama apie ateities paskutines dienas; Dan 10, 12-14).

Arkangelas Mykolas atėjo į pagalbą Gabrieliui, kurį danguje buvo sulaikęs kitas angelas – Persijos kunigaikštis. Danguje, kaip ir žemėje, yra kunigaikštystės ir valdžios (Ef 6, 12), kurias sukūrė Kristus (Kol 1, 16). Taigi vienas iš tų kunigaikštysčių ir valdžių atstovų danguje sulaikė Gabrielių, kurį Dievas buvo pasiuntęs pas Danielių su žinia. Tačiau atėjo Mykolas ir išlaisvino Gabrielių, kad jis galėtų sėkmingai nueiti pas Danielių ir nunešti jam žinią iš Dievo.

Gabrielius toliau kalba Danieliui: „Ar žinai, kodėl atėjau pas tave? O dabar grįšiu kovoti su Persijos kunigaikščiu; ir kai būsiu išėjęs, štai ateis Graikijos kunigaikštis. Bet aš tau paskelbsiu tai, kas užrašyta tiesos Rašte; ir nėra nei vieno, kuris laikytųsi su manimi šiuose dalykuose, išskyrus Mykolą, jūsų kunigaikštį“ (Dan 10, 20-21).

Mykolas – vienintelis angelas, kuris padėjo ir padeda Gabrieliui. Jis vienintelis padėjo Gabrieliui atkelti iki Danieliaus. Grįždamas jis vėl kovos su Persijos kunigaikščiu. Na, o po jo ateis Graikijos kunigaikštis. Kaip ir žemėje tuo metu buvo Persijos karalystė, bet po to ją užkariavo Graikija (Aleksandras makedonietis), taip ir danguje angelai atstovauja toms žemės karalystėms. Šiandien pasaulis yra valdomas šio pasaulio dievo (2 Kor 4, 4), pasaulis gyvena pagal oro valdžios kunigaikštį (Ef 2, 2), t.y., pagal šėtoną. Danguje yra kunigaikštystės, valdžios, kaip ir žemėje.

Kas yra Mykolas? Jis atstovauja Dievo kariuomenei, jis išlaisvino Gabrielių, kad nukeltų pas Danielių. Pažiūrėkime, ką apie arkangelą Mykolą kalba Apreiškimo knyga, kur rašoma apie septynerių Vargo metų vidurį: „Ir danguje buvo karas: Mykolas ir jo angelai kovojo prieš slibiną; ir slibinas kovojo bei jo angelai ir nenugalėjo; nei nebebuvo rasta jų vietos danguje. Ir buvo išmestas didysis slibinas, ta sena gyvatė, vadinama Velniu ir Šėtonu, kuris suklaidina visą pasaulį; jis buvo išmestas į žemę, ir jo angelai išmesti su juo“ (Apr 12, 7-9).

Danguje vyks karas. Tame kare matyti, kad Mykolas vadovauja Dievo angelų kariuomenei ir kovoja prieš šėtoną bei jo angelus. Tačiau kuo tai yra susiję su tuo arkangelo balsu, apie kurį mums rašo Paulius? Pažiūrėkime į Judo laišką, kur rašoma apie Mykolą, kai jis Senojo testamento laikais kalbėjo velniui: „Tačiau arkangelas Mykolas, varžydamasis su velniu, ginčydamasis dėl Mozės kūno, nedrįso

jam ištarti keikiančio kaltinimo, bet tarė: „Tesudraudžia tave Viešpats“ (Jud 9).

Arkangelas Mykolas Dievo įgaliojimu sudraudžia priešininką – šėtoną. Panašiai Mykolas padarė ir tada, kai jis išlaisvino Gabrielių iš Persijai atstovaujančio angelo, kad Gabrielius galėtų nukelti pas Danielių. Mykolas yra Dievo įgaliotas arkangelas. Izraelis praeityje turėjo angelus sargus, kad izraelitai, kaip ir Danielius, gautų iš Dievo žinią – anuo metu jie neturėjo viso Rašto, visos žinios iš Dievo. Tuo tarpu mes, Kristaus kūnas, neturime angelų sargų, mums nereikia, kad angelai mums atneštų iš Dievo žinią. Mes turime visą Raštą iš Dievo, Jis mums viską jau pasakė, nebėra būtinybės siųsti pasiuntinių su žinia. Taip pat mes turime mumyse gyvenančią Dievo Dvasią, kuri rūpinasi mumis, mus moko, mus stiprina per Dievo Žodį. Paulius rašo, kad Šventoji Dvasia atlieka Dievo darbą mūsų vidiniame žmoguje per surašytą Dievo Žodį. Dievas šiandien nevaldo mūsų aplinkybių, Jis nekeičia jų, kad jos susiklostytų mūsų naudai. Dievas visą darbą atlieka mūsų vidiniame žmoguje, mus sustiprina, mus paruošia, kad nesvarbu, kokiose aplinkybėse mes begyventume, jos mūsų neparbloktų. Paulius rašo savo laiškuose korintiečiams, filipiečiams, kokiose sunkiose aplinkybėse jis gyveno, tačiau jis pasitikėjo Dievo Žodžio galia, gyvenančia jame, kuri padėjo susidoroti su sunkių aplinkybių našta. Paulius mums rašo, kad visi, norintys gyventi dievotai, kentės persekiojimą.

Tad nepanašu, jog Dievas pakeis mūsų aplinkybes, kad mums lengviau gyventųsi. Greičiau atvirksčiai. Todėl mūsų tikslas – nesizvalgyti, nelaukti, kad Dievas pakeistų mūsų aplinkybes (Jis to nedaro). Mes turime susikoncentruoti ten, kur Dievas atlieka savo darbą – į mūsų vidinį žmogų. Dievas dirba mūsų vidiniame žmoguje per Rašto žodžius.

Todėl Dievas mums nesiučia angelų, nes mes turime Dievo Dvasią ir Raštą. Tačiau Dievas pasirūpino, kad būtume saugiai paimiti pas Kristų „arkangelo balsu“. Kaip arkangelas Mykolas pasirūpino, kad Gabrielius per dangų sėkmingai nukeltų pas Danielių į žemę, taip arkangelas pasirūpins ir mumis, kad mes saugiai nukeltume pas Kristų.

Toliau panagrinėkime „Dievo trimitavimą“. Laiške korintiečiams rašoma: „Štai aš išdėstau jums paslaptį: mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti; akimirksniu, vienu akies mirksniu, per paskutinįjį trimitavimą, nes trimitas nuskambės, ir mirusieji bus prikelti negendantys, ir mes būsime pakeisti“ (1 Kor 15, 51-52). Tradiciškai šis trimitavimas aiškinamas remiantis Suspaudimo metų tri-

mitavimais, aprašomais Apreiškimo knygoje: „Ir sutrimitavo septintasis angelas; ir danguje buvo galingi balsai, sakantys: „Šio pasaulio karalystės tapo mūsų Viešpaties ir jo Kristaus karalystėmis; ir jis karaliaus per amžių amžius“ (Apr 11, 15).

Paskaičius sekantį Apreiškimo knygos skyrių, matyti, jog septintasis angelas trimituos septynerių Vargo metų viduryje. Tačiau ar šis angelo trimitavimas turi ką bendro su trimitavimu, paminėtu Laiške tesalonikiečiams? Pažiūrėkime, kodėl trimitavimas, paminėtas Laiške korintiečiams, skiriasi nuo trimitavimo, aprašyto Apreiškimo knygoje.

Pastebėkime tą angelą, kuris trimituos septynerių metų viduryje: „Bet septintojo angelo balso dienomis, kai jis pradės trimituoti...“ (Apr 10, 7). Atkreipkime dėmesį – šis angelas pradės trimituoti. Jei pabrėžiama trimitavimo pradžia, vadinasi, tai nėra trumpas trimitavimas, jis užsitęs tam tikrą laiką. Palyginkime tai su trimitavimu, kuris vyks mūsų Paėmime. Laiške korintiečiams rašoma, jog tai įvyks akies mirksniu, tai užtruks sekundės dalį.

Kita labai svarbi detalė, į kurią reikia atkreipti dėmesį, yra ta, jog Kristui ateinant mūsų pasiimti, trimituos Dievas, Viešpats nusišleis „Dievo trimitavimu“. Na, o Apreiškimo knygoje per septynerius Suspaudimo metus trimituos ne Dievas, bet angelas. Akivaizdu, jog Apreiškimo knygoje ir Laiške korintiečiams rašoma apie skirtingus trimitavimus.

Tesalonikiečiams rašoma, kad Kristui atėjus mes būsime prikelti: pirmiau mirusieji, paskui – gyvieji žemėje. Tačiau tai įvyks labai greitai tiek mirusiems Kristuje, tiek gyviems, išlikusiems žemėje.

Laiške filipiečiams rašoma, kad prisikėlimo metu mes gausime naują kūną, tokį pat, kokį turi Viešpats Jėzus Kristus. Mūsų žemiški kūnai genda, sensta ir miršta, tačiau vieną dieną mūsų kūnai bus pakeisti akimirksniu, mes gausime šlovingus kūnus: „Nes mūsų elgsena yra danguje; iš kur mes ir laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris pakeis mūsų bjaurų kūną, kad jis taptų panašus į jo šlovingą kūną...“ (Fil 3, 20-21). Mes gausime tokį kūną, kuris bus ne tik amžinas, nemirtingas, negendantis ir galingas, bet ir šlovingas. Mes gausime tokį kūną, kuriame gyvens ir skleisis Dievo šlovė. Visos Dievo savybės gyvens mumyse – panašiai, kaip Kristus atsimainė Petriui, Jonui ir Jokūbui. Jis švytėjo kaip saulė, iš Kristaus kūno skleidėsi Dievo šlovė. Išėjimo knygoje Mozė prašė Dievo, kad Jis parodytų Savo šlovę. Dievas jam parodė Savo gerumą, gailėstingumą, malonę, teisingumą ir kitas Savo charakterio savybes, Savo esybę. Dievo šlovė ir yra Jo visa esybė, Jo charakterio savybės, koks Dievas yra iš Savęs.

Toliau rašoma tesalonikiečiams: „Tuomet mes, gyvieji, pasilikusieji, kartu su jais būsime pagauti į debesis susitikti su Viešpačiu ore, ir taip mes visada būsime su Viešpačiu...“ Rašoma, jog mes susitiksim su Viešpačiu ore. Tai nėra tarsi mes pakilsime ir atsitiktinai susitiksim su Viešpačiu. Šis mūsų ir Viešpaties susitikimas buvo iš anksto Dievo suplanuotas. Tai bus pats pirmas atvejis, kai Kristus susitiks su Savo paties kūnu. Kai mes būsime paimti į dangų, Kristus atliks mūsų darbų apžiūrą, kas Rašte vadinama Kristaus teismo kraste. Mes nebūsime teisiami už nuodėmes, nes už mūsų nuodėmes Kristus jau sumokėjo savo krauju – jos sunaikintos. Kristus teis mūsų tarnystės darbus. Apžiūrėjęs mūsų darbus ir ugnyje sudeginęs bloguosius, Kristus mums duos atlygį už gerus darbus.

Tas teismas vyks malonės pagrindu, taip pat, kaip ir dabar mes viską gavome per Dievo malonę. Dievas parodė mums malonę mus išgelbėjęs, Jis teikia mums malonę, kad mes čia žemėje duotume teismo vaisius, kurie yra Kristaus vaisiai (Fil 1, 11). Mumyse per malonę gyvena Kristus. Pauliaus užrašytas Kristaus Žodis, gyvendamas mumyse pagimdo Kristaus gyvenimą, tuos Kristaus teismo vaisius (Kol 3, 16). Taigi kai mes duodame teismo vaisius, tai ne mes tai darome. Mumyse gyvenantis Kristus Žodis mus skatina tai daryti. Išgelbėti per Dievo malonę, mes duodame Kristaus teismo vaisius per Dievo malonę ir dar ateityje gausime atlygį už tuos malonės pagimdytus Kristaus teismo vaisius. Dievas mums duos atlygį už Savo paties malonę – juk ne mes atliekame tuos darbus, bet Dievo malonė, gyvenanti mumyse. Todėl išeina taip, jog Dievas už Savo malonę mums duos malonės atlygį. Visą, kas mes gavome ar ateityje gausime iš Dievo, mums tai duodama per Dievo malonę!

Mūsų krikščioniško gyvenimo pabaigoje mes nieko neprarandame – tik laimime. Todėl Paulius ir rašo: „Man gyventi – Kristus, o mirti – laimėjimas“ (Fil 1, 21). Mūsų pabaiga nėra liūdna, tai net ne pabaiga, o pati pradžia – šlovės pradžia, kai gausime šlovingus kūnus. Tokių dalykų žinojimas ir žiūrėjimas į šviesią bei šlovingą ateitį mums padeda ištvirti kasdienius gyvenimo sunkumus: „Nes aš manau, kad šio dabartinio laiko kentėjimai nėra verti, kad būtų sugretinti su šlove, kuri bus apreikšta mumyse“ (Rom 8, 18).

Kasdienybės sunkumų net neverta sugretinti, palyginti su ateities šlove. „Mūsų lengvas trumpalaikis sielvartas gamina mums nepalyginamai labiau viršijantį amžiną šlovės svorį“ (2 Kor 4, 17). Mūsų žemiškas sielvartas tik lengvas trumpalaikis, palyginus su ateinančios amžinos šlovės svoriu.

Žvilgsnis į dangaus vietas

Mes žinome, kad būsime paimti į dangų pas Viešpatį. Na, o kas paskui, kur mes toliau keliausime, kas mūsų laukia amžinybėje, ką mes ten veiksime? Dievas mus pašaukė su tikslu. Mes gyvensime danguje pagal Jo tikslą. Todėl mums pravartu tai žinoti. Ateities pažinimas gali pakeisti mūsų požiūrį į tarnystę žemėje.

„Kuria (*malone*) jis buvo mums gausus visa išmintimi ir protin-gumu; davęs mums žinoti savo valios paslaptį pagal savo gerą norą, kurį jis sumanė savyje, kad laikų pilnatvės paskirstyme jis suvienytų Kristuje tai, kas danguje, ir tai, kas žemėje; jame, kuriame mes gavome ir paveldą, būdami iš anksto paskirti pagal tikslą to, kuris visa veikia savo valios nutarimu“ (Ef 1, 8-11). Šios eilutės aiškiai parodo, kad Dievas turi planus, tikslą, kuriame dalyvaujame ir mes. Dievas mums atskleidė Savo valios paslaptį Rašte, kad mes tai žinotume. Juk mes esame Jo plano dalis, todėl mums labai svarbu apie jį žinoti. Jei mes žinosime, ką Dievas daro, kokia Jo valia, tai žinosime ir ką mums reikia daryti, kokia mūsų veikla Jo plane.

Vieną dieną Dievas įgyvendins Savo planą: „Kad laikų pilnatvės paskirstyme jis suvienytų Kristuje tai, kas danguje, ir tai, kas žemėje“ (Ef 1, 10). Dievas turi pagrindinį tikslą, kurį Jis nori įgyvendinti ateityje: Jis nori viską, kas danguje ir žemėje, suvienyti Kristuje. Dievas nori padaryti Kristų visos visatos, visų Savo planų ir tikslų įgyvendinimo centru. Dievas turi tikslą dangui ir žemei. Mes, Kristaus kūnas, esame dangaus žmonės, mūsų visi palaiminimai danguje, mes esame prikelti su Kristumi danguje, mes būsime paimti į dangų.

Rašoma, kad Dievas pradžioje sukūrė dangų ir žemę. Nerašoma, kad Jis sukūrė visatą, bet sukūrė visa kaip du atskirus dalykus. Dievas turi tikslą dangui ir žemei kaip atskirioms geografinėms vietoms. Biblijoje išdėstoma, kad Dievas turi „tai, kas žemėje“ – žemišką tautą, Izraelio tautą, kurią Jis pašaukė per Abraomą, duodamas jai visus pažadus. Vėliau per Dovydą Izraelio tautai buvo pažadėtas karalius, kuris sėdės soste, ir jo karalystė bus amžina. Izraelio tautai buvo pažadėta karalystė žemėje. Senojo testamento pažadai ir pranašystės yra susietos su ta žemiškąja karalyste, pažadėta Izraelio tautai. Senajame testamente rašoma, kad Dievas ateityje sudarys naują sandorą su Izraeliu, atleis jų nuodėmes ir įkurs jiems karalystę žemėje, kur jie bus karaliai ir kunigai. Tai įvyks tada, kai Kristus ateis antrą kartą į žemę (Rom 11, 26-27; Apd 3, 19-21).

Na, o mums, Kristaus kūnui, rašoma, kad mes esame dangiški žmonės, naujas sutvėrimas, mes esame dangaus piliečiai, ten yra visi mūsų palaiminimai: „Tebūna palaimintas Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris palaimino mus visais dvasiniais palaiminimais dangaus vietose Kristuje. [...] ...kai prikėlė jį (*Kristų*) iš numirusių ir pasodino savo dešinėje dangaus vietose [...] ir prikėlė mus kartu, ir pasodino mus kartu dangaus vietose Kristuje Jėzuje [...] tuo tikslu, kad dabar kunigaikštystėms ir valdžioms dangaus vietoje per bažnyčią taptų žinoma visokeriopa Dievo išmintis. [...] Nes mes grumiamės ne su kūnu ir krauju, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine piktybe aukštybės vietose“ (Ef 1, 3, 20; 2, 6; 3, 10; 6, 12). Dabar dangaus vietoje sėdi kunigaikštystės ir valdžios, kurios priešinasi mums, Kristaus kūnui, ir paslapties žiniai, skirtai Kristaus kūno augimui bei formavimuisi. Mums reikia kreipti savo dėmesį į tai, kas danguje, nes ten mes esame palaiminti, ten mes sėdime su Kristumi.

„Todėl jeigu jūs esate prisikėlę su Kristumi, siekite to, kas aukštai, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje. Prisiriškite prie to, kas aukštai, o ne prie to, kas žemėje“ (Kol 3, 1-2).

Apaštalas Paulius mus ragina mąstyti apie Dievo planą danguje, kur mes būsime. Mums nereikia iletis šaknų į žemę, čia mes nieko neturime, mūsų niekas neriša su žeme. Mes nepaveldėsime karalystės žemėje ir joje negyvensime – mes dangaus piliečiai. Todėl mums reikia persioreantuoti, atnaujinti savo mąstymą tuo, ką mums rašo apaštalas Paulius.

Yra keli aiškūs dalykai, susiję su dangumi. Pirmiausia – dangaus vietos yra reali geografinė padėtis. Tai – ne fantazija, ne vaizduotė, ne alegorija ar gražus išsireiškimas. Dangaus vietos, kuriose mes gyvensime, yra tokios pat tikros kaip žemė, kurią mes matome ir galime apčiuopti, pačiuopinėti. Juk ir Kristus šiandien yra danguje, kur yra Jo sostas. Mes tiesiog to nematome, tačiau žinome apie tai iš Rašto.

„Ir kokia beribė jo jėgos didybė mums, kurie tikime, pagal jo galingos jėgos veikimą, kuria jis veikė Kristuje, kai prikėlė jį iš numirusių ir pasodino savo dešinėje dangaus vietose, daug aukščiau už visokią kunigaikštystę, valdžią, galybę, viešpatystę ir kiekvieną vardą, kuris minimas ne tik šiame pasaulyje, bet ir ateinančiame“ (Ef 1, 19-21).

Atkreipkime dėmesį į 21 eilutėje vartojamus terminus: kunigaikštystė, valdžia, galybė, viešpatystė, kiekvienas vardas. Tai – ter-

minai, apibūdinantys dangaus vietas, iš ko jos susideda. Ar mums kada teko ten pabuvoti? Mes nepajėgūs ten nukeliauti ir to pamatyti. Todėl Paulius naudoja tokius terminus, kuriuos mes suprantame ir vartojame apibūdinami valdžias žemėje.

„Ir danguje buvo karas: Mykolas ir jo angelai kovojo prieš slibiną; ir slibinas kovojo bei jo angelai ir nenugalėjo; nei nebebuvo rasta jų vietos danguje“ (Apr 12, 7-8). Vėlgi – „vieta danguje“.

„Viešpats, kariuomenių DIEVAS, yra tas, kuris paliečia šalį, ir ji tirpsta, ir visi joje gyvenantys gedės; ir ji visa pakils kaip potvynis; ji bus užlieta kaip Egipto srove. Tai tas, kuris stato savo aukštus danguje ir padėjo pamatą savo pulkui ant žemės“ (Am 9, 5-6).

Dievas padėjo „savo pulkui pamatą ant žemės“. Kas yra tas Dievo pulkas žemėje? Šio Amoso knygos skyriaus kontekste išaiškėja, jog tai – Izraelio tauta. Izraelis yra Dievo pulkas žemėje. Daug kur Senajame testamente Izraelio tauta minima kaip Viešpaties kariuomenė. Taip pat pastebėjime, kad Amoso knygoje rašoma, jog Dievas stato „savo aukštus danguje“. Kas tai? Tai – aukštai, kuriuose sėdi valdžios, nuo žemiausio aukšto iki aukščiausio, nuo žemiausios valdžios iki aukščiausios. Dievas, sukūręs dangų ir žemę, sukūrė juose ir valdžias.

„VIEŠPATIES žodžiu padaryti dangūs; o jo burnos kvapu – visa jų kariuomenė“ (Ps 33, 6).

Tiek žemėje, tiek danguje Dievas sukūrė valdžių struktūras. Kai pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę, Jis tuo pačiu sukūrė ir valdžias: „Nes jo (*Kristaus*) sukurta visa, kas danguje ir kas žemėje, regima ir neregima, ar tai būtų sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios: visa yra jo ir jam sutverta“ (Kol 1, 16).

Žinome, kad Kristus sukūrė dangų ir žemę (Jn 1, 1-3. 14). Tačiau kolosiečiams rašoma kas kita. Šioje eilutėje nerašoma, kad Kristus sukūrė dangų ir žemę, bet kad Jis sukūrė sostus, viešpatystes, kunigaikštystes ir valdžias danguje bei žemėje. Jis sukūrė valdžios struktūrą.

Kiekvieną dieną žemėje matome valdžias ir jų veiklą. Žemėje yra regimos valdžios. Lygiai taip pat yra ir danguje – ten irgi yra įvairios valdžios, tik mes jų nematome, jos neregimos. Danguje ir žemėje valdžios yra panašios, jos turi tokią pačią struktūrą. Tačiau jos skirtingos tuo, kad vienos mums yra matomos, o kitų mes nematome, nes jos danguje.

Kokios gi tuomet valdžios žemėje? Apaštalas Paulius mums rašo: „Kiekviena siela tebūna pavaldi aukštesnėms valdžioms. Nes nėra valdžios, kaip tiktai iš Dievo; valdžios, kurios tik yra, yra nustatytos Dievo. Todėl kas priešinasi valdžiai, priešinasi Dievo tvar-

kai, ir tie, kurie priešinasi, užsitrauks sau pasmerkimą. Nes valdovai yra bauginantys ne dėl gerų darbų, bet dėl pikto. Ar nori tad nebijoti valdžios? Daryk tai, kas gera, ir turėsi iš jos pagyrimą, nes ji yra Dievo tarnautoja tau dėl gero. Bet jei darai tai, kas pikta, – bijok; nes ji ne veltui nešiojasi kalaviją, nes ji yra Dievo tarnautoja, keršytoja, kad įvykdytų rūstybę tam, kuris daro pikta. Nes dėl šios priežasties jūs ir duoklę mokate; nes jos yra Dievo tarnautojos, nuolatos tuo besirūpinančios. Todėl visiems atiduokite, ką jiems privalote: kam duoklę – duoklę; kam muitą – muitą; kam baimę – baimę; kam garbę – garbę“ (Rom 13, 1-4. 6).

Taigi žemėje yra organizuota valdžių struktūra, palaikanti visuomenėje tvarką žmonijos labui, kad niekas nesubyrėtų, kad nebūtų chaoso.

„Primink jiems būti paklusniais kunigaikštystėms ir valdžioms, klausyti teisėjų, būti pasiruošusiais kiekvienam geram darbui“ – rašoma Laiško Titui trečiame skyriuje. Paulius prašo Tito, kad primintų tikintiesiems, kad jie klausytų valdžių, darytų gera. Klausyti valdžios – geras darbas.

Dievas sukūrė žemėje tvarkingą, organizuotą valdžios struktūrą, kurioje veikia žmonės. Tačiau Dievas nepaskyrė nei vieno žmogaus užimti tam tikrą valdžios sostą. Dievas sukūrė valdžios struktūrą, o žmonės patys renka, kas užims valdžios vietas toje struktūroje. Dievas nerenka prezidento, seimo pirmininko, kariuomenės vado, teisėjo, policijos komisaro ar kitų pareigūnų. Mes patys juos išsirenkame. Todėl šių dienų valdžia yra netobula – joje sėdi nuodėmingi žmonės. Ir kol valdžioje nusidėjėliai, tol žemėje niekada nebus teismo. Tik tuomet, kai Kristus sėdės valdžios soste, žemėje bus teismus.

Taipogi ir danguje esančios valdžios nėra mistika, bet egzistuojanti organizuota valdžių struktūra. Kitas įdomus dalykas yra tas, jog mes, Kristaus kūnas, esame palaiminti dangaus vietose. Mes ateityje užpildysime Dievo sukurta valdžias jose. Laiške efeziečiams rašoma, kad mes darome poveikį toms valdžioms dangaus vietose, kurias dabar užima šėtonas ir angelai (Ef 3, 10; 6, 12). Mes darome joms poveikį, gyvendami pagal tą Pauliui apreikštą paslaptį, kurios niekas, tame tarpe ir tos valdžios danguje, anksčiau nežinojo (1 Kor 2, 8).

Taigi apibendrinant: pirma – tos valdžios danguje yra realios, tikros, kaip ir žemėje. Antra – jos yra organizuotos, turi struktūrą, kaip mes matome ir žemėje. Na, o trečia, tos valdžios danguje dabar yra užgrobtos šėtono. Anksčiau šėtonas buvo Liuciferis, šviesos nešėjas, pateptasis cherubas. Dievas jį sukūrė kaip patį išmintingiausią

ir gražiausią sutvėrimą, kaip kad rašo Ezekielis. Tačiau Liuciferis, matydamas savo grožį ir išmintį, pasididžiavo ir nupuolė. Taip jis tapo šėtonu. Jis sugalvojo gudrų planą, kaip perimti visas valdžias iš Dievo.

Izaijo pranašystės 14 skyriuje rašoma: „Kaip tu iškritai iš dangaus, o Liuciferi, aušros sūnau! Kaip tu nukirstas žemėn, kuris nusilpninai tautas! Nes tu buvai sakęs savo širdyje: 'Aš pakilsiu į dangų, aš iškelsiu savo sostą virš Dievo žvaigždžių; aš atsisėsiu ant susirinkimo kalno šiaurės šonuose; aš pakilsiu virš debesų aukštybių; aš būsiu lygus Aukščiausiam'“ (Iz 14, 12-14).

Šėtono tikslas – perimti iš Dievo valdžias ir būti lygiu Aukščiausiam. O ką reiškia būti Aukščiausiuoju? Pradžios knygoje rašoma, kad Aukščiausiasis – tai dangaus ir žemės Valdovas. Šėtono tikslas – valdyti dangų ir žemę; kad jo rankose būtų visos tos Dievo sukurtos dangaus ir žemės valdžios. Dievas, sukūręs dangų ir žemę, norėjo, kad visa kūrinija Jį šlovintų ir Jį pripažintų dangaus bei žemės Valdovu. Tačiau šėtonas perėmė tas valdžias į savo rankas. Gal mums tai gali skambėti ir keistai, tačiau tokia realybė.

„Ir jis atgaivino jus, kurie buvote mirę nusižengimuose ir nuodėmėse, kuriuose jūs praeityje vaikščiojote pagal šio pasaulio būdą, pagal oro valdžios kunigaikštį, dvasią, kuri dabar veikia neklusnumo vaikuose“ (Ef 2, 1-2).

Šiandien visą pasaulį valdo šėtonas, pasaulio būdas yra susijęs su šėtono valdžia ir įtaka. Korintiečiams rašoma, kad šio pasaulio dievas apakina žmonių akis, kad jie netikėtų evangelija (2 Kor 4, 3-4). „Ir velnias tarė jam: 'Visą šitą valdžią bei jų šlovę aš tau duosiu, nes tai man yra duota; ir tai duodu kam tik noriu'“ (Lk 4, 6). Šio pasaulio dievas yra šėtonas.

Šėtonui valdžia žemėje yra duota. Kas jam ją davė? Ar Dievas? Ne. Kai Dievas sukūrė dangų ir žemę, Jis sukūrė ir žmogų. Žmogui Dievas liepė daugintis ir užvaldyti žemę, būti žemės valdovu, karaliumi. Tačiau šėtono apgautas, žmogus nupuolė, ir visa žmogui duota valdžia perėjo į šėtono rankas. Žmogus neatliko savo misijos, kuriai Dievas buvo jį sukūręs. Todėl Dievas pažadėjo iš moters sėklos atpirkėją, kuris ateis, atpirks žmogų ir padarys tai, ko žmogus negalėjo pats padaryti.

Kristus buvo atėjęs atstatyti Izraelio tautos, per kurią bus atkurta karalystė žemėje, kur Izraelio tauta bus karališkoji kunigija. Taip pat Dievas turi dangaus vietų atkūrimo planą. Dievas nori atstatyti valdžią danguje per Kristaus kūną. To plano Jis neskelbė, tylėjo nuo pasaulio pradžios, tai buvo paslaptis. Šėtonas to irgi ne-

žinojo. Jei jis būtų žinojęs, jis nebūtų leidęs nukryžiuoti Kristaus (1 Kor 2 sk.). Jei šėtonas būtų žinojęs tą paslaptį, kurią skelbia Paulius savo laiškuose, jis būtų daręs viską, kad Kristui netektų mirti ant kryžiaus. Kodėl? Todėl, kad ant kryžiaus Kristus atpirko Izraelio tautą ir mus, kurie pašaukti į Kristaus kūną. Na, o per atpirktą Izraelio tautą ir Kristaus kūną Dievas atkurs savo karalystę žemėje ir danguje. Žemėje Dievas atkurs savo valdžią per Izraelį, o danguje – per mus, Kristaus kūną.

Kuo čia dėtas šėtonas, paklauskite? Šėtonas dabar sėdi dangaus vietose, kurias mes užimsime. Jeigu jis būtų žinojęs, kad dėl Kristaus atlikto darbo ant kryžiaus mes būsime atpirkti ir užimsime dangaus vietas, kur dabar jis pats sėdi, jis nebūtų leidęs Kristui eiti ant kryžiaus, jis nebūtų daręs sau meškos paslaugos. Nežinodamas Pauliaus skelbiamos paslapties, kuri tuo metu dar buvo nežinoma, šėtonas manė, kad nukryžiuojo Kristų jis laimės kovą – juk Kristus į žemę buvo atėjęs atpirkti Izraelio tautos (Mt 1, 21; 15,24). Todėl, nukryžiuojant Kristų, šėtonas manė, kad Dievas tik žemėje atkurs Savo karalystę per Izraelio tautą. Tačiau jis nežinojo paslapties, kad per Kristaus mirtį ant kryžiaus bus atkurta Dievo karalystė ne tik žemėje, bet ir danguje. Šėtonas nežinojo, kad kryžiaus dėka mes, Kristaus kūnas, užimsime dangaus vietas, kuriose dabar sėdi šėtonas. Taip, nukryžiuodamas Kristų, šėtonas nupjovė šaką, ant kurios pats sėdėjo. Jis pats sau pasirašė nuosprendį, kad būtų išvartytas iš dangaus, o jo vietą užimtume mes.

Korintiečiams rašoma, kad Dievas sugauna gudriuosius jų pačių gudrybėje. Dievas sugavo šėtoną jo paties gudrybėje. Šėtonas nukryžiuojo Kristų nepakenkė Dievui, bet atvirksčiai, padarė Dievui paslaugą. Dievui tereikėjo paslapties žinią laikyti paslapyje, to neskelbti, kad šėtonas to nežinotų. Nutylėdamas paslaptį Dievas sugriovė visus šėtono planus. Ir dabar, kai yra skelbiama toji Pauliaus laiškuose surašyta paslaptis, šėtonas mato Dievo išmintį, kuri sužlugdė visą šėtono planą. Ateityje Dievas išmes šėtoną iš dangaus (Apr 12 sk.) ir mus susodins į dangaus vietas. Taip Dievas atkurs Savo karalystę danguje.

Laiške efeziečiams rašoma: „...kuria (jėga) jis veikė Kristuje, kai prikėlė jį iš numirusiųjų ir pasodino savo dešinėje dangaus vietose, daug aukščiau už visokią kunigaikštystę, valdžią, galybę, viešpatystę ir kiekvieną vardą, kuris minimas ne tik šiame pasaulyje, bet ir atėinančiame; ir visa padėjo po jo kojomis ir suteikė būti galva viršum visko bažnyčiai“ (Ef 1, 20-22). Kristus sėdi daug aukščiau visų dan-

gaus valdžių, visa yra padėta po jo kojomis. Taip pat rašoma, kad jis yra galva visoms valdžioms dėl mūsų – bažnyčios. Panašiai rašoma ir kolosiečiams: „O jūs esate pripildyti jame, kuris yra visos kunigaikštystės ir valdžios galva“ (Kol 2, 10).

Savo darbu ant kryžiaus Kristus tapo Galva visoms dangaus valdžioms, visos valdžios yra po jo kojomis. „Ir nuginklavęs kunigaikštystes bei valdžias, jis padarė iš jų viešą reginį, triumfuodamas prieš jas kryžiuje“ (Kol 2, 15). Per kryžiaus darbą Kristus įgavo pergalę, viršenybę ir valdžią visoms valdžioms dangaus vietose.

Na, o kol dangaus vietose tebesėdi šėtonas ir jo angelai, mes kovojame su šėtonu ir jo valdžiomis (Ef 6, 12). Dangaus valdžios yra priešiška mums nusiteikusios, jos skelbia klaidingą mokslą, jos turi savo skelbėjus, kurie bando pakišti koją mūsų skelbiamai Pauliaus evangelijai. Mes kovojame su jais, nepasiduodame šėtono melo programai. Šiandien pasaulį valdo ne mūsų Viešpats Dievas, bet šėtonas, šio pasaulio dievas, oro valdžios kunigaikštis. Todėl Paulius mums rašo: „Ir neprisitaikykite prie šito pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą, kad jūs išmėgintumėte, kas yra ta gera ir priimtina, ir tobula Dievo valia“ (Rom 12, 2).

Mums reikia skaityti Dievo Žodį, kad jis pakeistų, atnaujintų mūsų mąstymą, kad mes nemąstytume ir negyventume kaip šėtono valdomas pasaulis ir įvairios religijos. Mūsų tikslas – pažinti Rašte išdėstytą Dievo valią, kodėl mes esame išgelbėti, kas mes esame Kristuje, Kristaus kūne, ką mes turime daryti dabar ir ką darysime ateityje dangaus vietose. Paulius mus ragina atnaujinti savo mąstymą tais dalykais, kad mes gyventume ne kaip pasaulis, bet kaip Kristaus kūno nariai.

Dangaus vietos ir mes

Grįžkime į Laišką efeziečiams: „...kuria (*jėga*) jis veikė Kristuje, kai prikėlė jį iš numirusiųjų ir pasodino savo dešinėje dangaus vietose, daug aukščiau už visokią kunigaikštystę, valdžią, galybę, viešpatystę ir kiekvieną vardą, kuris minimas ne tik šiame pasaulyje, bet ir ateinančiame; ir visa padėjo po jo kojomis ir suteikė būti galva viršum visko bažnyčiai, kuri yra jo kūnas, pilnatvė jo, kuris visa visame pripildo“ (Ef 1, 20-23).

Tėvas padarė Kristų visos visatos valdžių Galva, ir visa tai tapo realybe kryžiaus dėka. Tėvas Jį iškėlė, pašlovino, pasodino Savo dešinėje daug aukščiau už visas dangaus vietų valdžias, paskirdamas Jį būti Galva.

Kai Kristus ateis antrą kartą į žemę, bus atkurta Dievo karalystė, žadėta Izraelio tautai. Tačiau Dievas atkurs Savo karalystę ne tik žemėje, bet ir danguje, dangaus vietose. Tai Jis padarys per Kristaus kūną – bažnyčią, per mus. Mes esame „Kristaus pilnatvė“, ir mumis Jis pripildys dangaus vietas. Kai šėtonas ir jo angelai bus išmesti iš dangaus vietų (Apr 12 sk.), tada tas vietas užimsime mes – Kristaus kūnas, bažnyčia, mes būsime Kristaus pilnatvė dangaus vietose, mes jas pripildysime.

„Nes jo sukurta visa, kas danguje ir kas žemėje, regima ir neregima, ar tai būtų sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios: visa yra jo ir jam sutverta, ir jis yra pirma visko, ir visa juo laikosi. Ir jis yra galva kūno – bažnyčios, kuris yra pradžia, pirmagimis iš numirusiųjų; kad visame kame jis turėtų pirmenybę“ (Kol 1, 16-18).

Kristus sukūrė visas valdžias danguje ir žemėje. Jis jas sukūrė Sau, Jis atkurs karalystę tiek žemėje, tiek danguje. Taip pat Jis yra pirmagimis, pirmasis prisikėlęs iš numirusiųjų. Na, o po Jo prisikelsime ir mes, ir būsime tokie pat, kaip Jis, turėsime tokį patį šlovingą kūną (Fil 3, 20-21). Pirmiau prisikėlęs Jis buvo tarsi pavyzdys to, kurie mes prisikelsime.

Kodėl Jis yra pirma visko, kodėl Jis yra pradžia, pirmagimis iš numirusiųjų? Tam, kad Jis „visame kame turėtų pirmenybę“, kad Jis visose dangaus ir žemės valdžiose turėtų pirmumą. Kristus turės pirmenybę žemėje atpirktai Izraelio tautai, kurie bus kunigai ir karaliai. Taip pat Jis turės pirmenybę ir mums, Kristaus kūnui, būsiantiems dangaus vietose, „...nes Tėvui patiko, kad jame gyventų visa pilnatvė“ (Kol 1, 19). Tai – Dievo Tėvo tikslas, kad Kristuje būtų visa pilnatvė, visos valdžios: danguje – Kristaus kūnas, o žemėje – Izraelio tauta.

Toliau rašoma: „Ir, padarius taiką per jo kryžiaus kraują, per jį sutaukinti sau visa; per jį, aš sakau, ar tai būtų tai, kas žemėje, ar tai, kas danguje“ (Kol 1, 20).

Dievas per Kristų sutaukys Sau visa, kas žemėje ir danguje, tai yra, visas valdžias žemėje ir danguje. Dabar valdžios dar nesutaukytos, nes žemėje valdo šėtono sistemos įtakoti nuodėmingi žmonės, o danguje – šėtonas ir jo angelai. Tačiau Dievas vieną dieną sutaukys su Savimi visas valdžias, kai Kristus užvaldys visą visatą per atpirktuosius žmones. Per Kristaus kūną Jis užvaldys dangų, o per Izraelio

atpirktuosius – žemę. Kristus visa tai įgyvendins ateityje per tą darbą atliktą ant kryžiaus, nes tik atpirktieji žmonės, Kristaus kūnas, ir Izraelis galės užimti tas valdžias.

„Ir jus, kurie kadaise buvote atitole ir priešai savo protu piktais darbais, tačiau dabar jis sutaikino jo fiziniame kūne per mirtį, kad savo akivaizdoje pristatytų jus šventus ir nekaltintinus, ir nepeiktinius“ (Kol 1, 21-22).

Mūsų asmeninis sutaikinimas su Dievu, kai įtikėjome Kristumi, atvėrė mums duris dalyvauti tame Dievo plane, kai Jis sutaikys su Savimi visas valdžias danguje ir žemėje. Be mūsų asmeninio sutaukinimo su Dievu mes negalėtume būti Jo plano dalimi danguje Kristuje, mes būtume kaip ir visas šėtono valdomas pasaulis – Ugnies ežere.

Anksčiau matėme, kad yra keturi sutaikinimai.

Pirmasis sutaikinimas – kai Dievas sutaikė pasaulį su Savimi, neįskaitydamas jiems nuodėmių, neišliedamas Savo rūstybės už nuodėmes (2 Kor 5, 19), bet duodamas visiems galimybę asmeniškai gauti išgelbėjimą. Dievas dabar yra kantrus pasauliui, nori išgelbėti žmones.

Antrasis sutaikinimas – kai mes įtikime Kristumi, ir Dievas mus išteisina ir sutaiko su Savimi (Rom 5, 1). Šis yra mūsų asmeninis sutaikinimas su Dievu.

Trečiasis sutaikinimas – kai žydas ir pagonis yra sutaikyti viename Kristaus kūne – nebelieka tautinių bei rasinių skirtumų. Kristaus kūne nėra skirtumo tarp žydo ir pagonies.

Ketvirtasis sutaikinimas – kai Dievas ateityje sutaikys su Savimi visas valdžias danguje ir žemėje. Danguje Jis sutaikys valdžias per mus – Kristaus kūną, o žemėje Jis sutaikys valdžias per atpirktąją Izraelio tautą.

Visi keturi sutaikinimai yra įmanomi Kristaus atlikto darbo ant kryžiaus dėka. Kristaus išlietas kraujas atvėrė duris visiems keturiems sutaikinimams, kurie įgyvendins visą Dievo planą ir danguje, ir žemėje. Kristus kraujo dėka Dievas pripildys dangų ir žemę atpirktais kūriniais – Kristaus kūnu ir Izraelio tauta. Tada žemėje ir danguje bus Dievo teisumo valdžia, nes Jo valdžios struktūrose bus šventieji.

„Ir jus, kurie kadaise buvote atitole ir priešai savo protu piktais darbais, tačiau dabar jis sutaikino jo fiziniame kūne per mirtį, kad savo akivaizdoje pristatytų jus šventus ir nekaltintinus ir nepeikti-

nus“ (Kol 1, 21-22). Vieną dieną mes būsime pristatyti Dievo akivaizdoje šventi, nekaltintini ir nepeiktini.

Tačiau sekančioje eilutėje pateikiama sąlyga, reikalavimas, kam mums reikia daryti, kad mes Dievo akyse būtume pristatyti nepeiktini: „Jeigu jūs pasiliecate tikėjime įtvirtinti ir nepajudinami, ir neatitraukiami nuo vilties šios evangelijos, kurią jūs girdėjote, ir kuri buvo paskelbta kiekvienam sutvėrimui po dangumi; kurios tarnautoju aš, Paulius, tapau“ (Kol 1, 23). Mums reikia įsitvirtinti Pauliaus skelbiamoje evangelijoje ir būti nepajudinamais, neatsitraukti nuo jo skelbiamos evangelijos. Mūsų kasdienis gyvenimas žemėje atspindės tai, kokį atlygį mes gausime iš Dievo. Mes stosime prieš Kristaus teismo krasę, kur bus peržiūrėti mūsų darbai ir sudegini blogi (1 Kor 3 sk.). Todėl 1 Laiške korintiečiams Paulius mus perspėja, kad mes statytume ant jo pamato, kad mes stovėtume ant Pauliaus skelbiamos evangelijos pamato.

Jei mes statytume ant karalystės evangelijos pamato, kuri skelbiama Mato-Jono knygoje, mes statytume savo krikščionišką tarnystę ant Izraeliui duotos evangelijos, susijusios su Izraelio karalyste žemėje. Tada mes pasiruoštume gyventi žemėje atkurtoje karalystėje, kurią Kristus įkurs atėjęs į žemę. Tačiau mes juk būsime paimti į dangų, kur mes praleisime amžinybę. Mes negyvensime toje žemės karalystėje, kurią Kristus įkurs, kurioje žydai bus karaliai ir kunigai. Todėl mums nėra tikslo statyti savo tarnystę ant Senojo testamento, Mato-Jono knygų žemiškos karalystės pamato. Paulius mums rašo, kad prisirištume prie to, kas danguje, kur Kristus sėdi (Kol 3, 1-2), ir kur mes sėdime Kristuje (Ef 2, 6). Mūsų likimas – ne žemėje, o danguje. Paulius rašo savo laiškuose apie tuos dangiškus dalykus, kuriuos mums reikia išsivinti ir prie jų prisirišti. Mūsų būsimoji tarnystė bus danguje, todėl mums būtina tam ruoštis, nukreipti į tai savo mąstymą. Pagal tai, kaip mes būsime pasiruošę dangiškajai tarnystei, pagal mūsų dabartinę tarnystę bus atitinkamas ir mūsų atlygis. Mūsų tarnystės atlygis nulems mūsų būsimą poziciją dangaus vietose. Už kokybiškesnę tarnystę gausime aukštesnę valdžios vietą, o už prastesnę – atvirkščiai.

Todėl mūsų tikslas – studijuoti Pauliaus laiškuose skelbiama malonės evangeliją, kuri mus gali paruošti mūsų dangiškajai tarnystei, belaukiant mūsų Paėmimo pas Viešpatį Jėzų Kristų.